

prism

死 通知單

สัญญาณ เตือนตาย 4

โจวเห่าฮุย เขียน
ภวิษย์พร แปล

อาชญากรรมชั้นเยี่ยม
ยอดขายกว่า 1.2 ล้านเล่ม

prism

ลัญจนาณเตื่อนตาย

เล่ม 4

โจวเฮ่าฮุย

周浩暉

เขียน

ภวิษย์พร

แปล

“แกควรจะเปลี่ยนนิสัยได้แล้วนะ
ว่าง ๆ ก็อ่านหนังสือพิมพ์ให้มากหน่อย
บางทีอาจจะเหมือนฉันที่ชีวิตเปลี่ยนไปได้เพราะมัน”
- โจวเฮ่าฮุย

การอ่าน คือรากฐานแห่งชีวิต

สัญญาแต่จนตาย เล่ม 4

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

Copyright © 2011 by Zhou Haohui

Thai copyright © 2026 by Amarin Corporations Public Company Limited

Thai language translation rights arranged with China Educational Publications Import & Export Corporation Ltd. through Little Rainbow Agency.

Originally published in 2014 by Beijing Times Chinese Press

B&R Book Program

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8815-2

เผยแพร่ครั้งแรก มีนาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ปุริษา ตาสาโรจน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัทภษณ์ เชยกลั่น • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดาวรัตน์ ชรรมรวงษ์
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชชทอง

สารบัญ

1	บทนำ	
3	บทที่หนึ่ง	เข้าคุก
61	บทที่สอง	ลมฟ้าลมฝนโหมกระหน่ำ
116	บทที่สาม	การต่อสู้ในห้องขัง
161	บทที่สี่	การโจมตีกลับของอาหั่ว
217	บทที่ห้า	ดินสอที่หายไป
296	บทที่หก	แผนดอกกล้วยไม้
340	บทที่เจ็ด	การตายของเสี่ยวชุ่น

คำนำสำนักพิมพ์

ก้าวเข้าสู่เล่มที่สี่ของ *สัญญาณเดือนตาย* อาชญากรรมที่ตื่นเต้นเร้าใจในมือของคุณผู้อ่านเล่มนี้

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อผู้ต้องหากดดันของตัวเองขาด ทำให้ลายนิ้วมือที่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเขาเป็นคนฆ่าเงินเทียนเฉียวหมดความหมายไป แม้ว่าการกดดันของ “ตู้หมิงเฉียง” จะเป็นการกระทำที่น่าสงสัยมากที่สุด แต่ข้อสงสัยนี้ไม่สามารถกลายเป็นหลักฐานเอาผิดเขาได้

แต่เขายังมีความผิดฐานล้วงเอาความลับระดับประเทศอย่างผิดกฎหมาย ตัดสินให้จำคุกเป็นเวลาสามปีและความผิดฐานใช้เครื่องดักฟัง อุปกรณ์เฉพาะที่ใช้ในการแอบถ่ายอย่างผิดกฎหมาย ตัดสินให้จำคุกเป็นเวลาสองปี

เมื่อโทษทั้งสองข้อรวมกัน จึงตัดสินให้จำเลยตู้หมิงเฉียงจำคุกเป็นเวลาทั้งหมดห้าปี

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อ Eumenides ต้องเข้าคุก โทษเพียงห้าปีนั้นทำให้เขาต้องไปอยู่ในแดนอุกฉกรรจ์

เขาจะอย่างไร สิ่งที่เขาเคยทำไว้ต้องหยุดลงแล้วหรือ

แม้กระทั่งสิ่งที่เขาวางแผนมาตลอดนั้น เขาจะปกป้องสิ่งนั้นได้อย่างไร เมื่อต้องอยู่ในคุกแห่งนี้

prism

บทนำ

บรรยากาศเรียบบทรูสว่างาม อาหารเลิศรสประณีตล้ำ เดิมทีนี่ก็เป็นจุดขายของร้านอาหารหรูหายากอยู่แล้ว ทว่าความพิเศษสองข้อนี้ เวลานี้กลับกลายเป็นเพียงตัวประกอบ ตัวประกอบที่ขับให้ดนตรีโดดเด่น

หญิงสาวสีสายไวโอลินอย่างแซมซ้อยอ่อนโยน รวากับกำลังควบคุมตาน้ำพุอันแสนมหัศจรรย์ บทเพลงสว่างามไหลเจิ่งนองออกมาท่ามกลางตาน้ำพุนี้ มันค่อยๆ แทรกซึมเข้าไปทั่วทุกมุมห้องอาหาร ท่วงทำนองหุ้มดำฟังสบาย แผงไว้ด้วยอารมณ์โศกเศร้าน้อยๆ ไม่ต่างไปจากอารมณ์ของผู้บรรเลงในเวลานี้

ต่อให้เป็นลูกค้ำที่หยาบกระด้างมากที่สุดก็ยังคงถูกโน้มน้าวไปกับบทเพลงเช่นนี้อาจช่วยไม่ได้ พวกเขาเอียงหูตั้งใจฟังถึงขั้นไม่กล้าเคี้ยวอาหารที่ส่งเข้าปากแรงเกินไปด้วยซ้ำ ขณะเดียวกันความคิดของพวกเขา ก็ล่องลอยออกไปตามตัวโน้ตพลิ้วไหวเหล่านั้น ต่างคนต่างจมจ่อมอยู่กับเรื่องราวในอดีตที่ทำให้หวนคะนึงถึงด้วยใจอันหดหู่

ดนตรี ภาษามหัศจรรย์ที่สามารถข้ามผ่านอุปสรรคทางการสื่อสารใดๆ

และผู้ที่ถูกภาษาดนตรีโน้มน้าวได้ลึกซึ้งที่สุด ย่อมเป็นผู้บรรเลงอย่างไม่ต้องสงสัย เธอก็คตรีมณีฝึกปากอันอ่อนนุ่ม ปิดดวงตาที่งดงามทั้งคู่ลง คล้ายต้องการหลอมรวมประสาทรับความรู้สึกทั้งหมดในร่างกายเข้ากับ

สายไวโอลินเส้นเล็กบางเหล่านั้น

“บทเพลงอ้อลา”

เดิมทีนี่คือเพลงบรรเลงเปียโนที่เป็นตัวแทนของโซแปง เมื่อก่อน
น้อยครั้งนักที่เธอจะเล่นเพลงนี้ เพราะเธอรู้สึกว่ามีเมื่อนำเพลงเปียโน
มาดัดแปลงเป็นเพลงไวโอลินจะต้องทำลายความมีเสน่ห์ไปเยอะมาก
อย่างแน่นอน

ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าความคิดของตัวเองไม่ถูกต้อง หากคุณเข้าใจเพลง
เพลงหนึ่งอย่างแท้จริง ความแตกต่างของเครื่องดนตรีจะจำกัดการถ่ายทอด
ของผู้บรรเลงได้อย่างไร

เมื่อบทเพลงนี้จบลง ในห้องอาหารเงียบไปชั่วครู่ จากนั้นเสียง
ปรบมือก็ดังขึ้น เริ่มแรกเป็นเพียงเสียงเปาะเปาะกระจัดกระจาย แต่ไม่นาน
ก็เริ่มพร้อมเพรียงเป็นเสียงเดียวกันมากขึ้น

เสียงปรบมืองดังขึ้นเรื่อยๆ หญิงสาวกลับไม่สนใจฟัง เธอเพียงนั่งอยู่
ตรงนั้นเงียบๆ เหมือนกำลังเหม่อลอย และเหมือนกำลังรอคอยบางอย่าง

ในใจของเธอเวลานี้ ต่อให้เป็นเสียงปรบมือของคนทั้งโลกก็ทดแทน
ดอกไม้หนึ่งช่อที่ส่งกลิ่นหอมไม่ได้

ผ่านไปครู่หนึ่ง เสียงปรบมือค่อยๆ หยุดลง พนักงานที่รออยู่ด้านข้าง
เดินขึ้นมาบนเวทีการแสดง เขาประคองแขนขาของหญิงสาวเบาๆ ขณะ
เดียวกันก็ถอนหายใจพูดเกลี้ยกล่อมว่า “ไปเถอะ...คนคนนั้นวันนี้ก็ไม่ได้มา
เหมือนเคย...”

หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้นอย่างจนใจ ดวงตาทั้งคู่ของเธอทั้งกลมโตทั้งดำล้น
แต่กลับไม่มีชีวิตชีวา เธอหันสายตาเช่นนี้ไปมองบางมุมของห้องอาหาร
เป็นพิเศษ ใบหน้าเต็มไปด้วยความเศร้าอาดูรและความลึบสน...

บทที่หนึ่ง

เข้าคุก

วันที่ 27 มีนาคม ปี 2003 เวลา 09.37 น.

นี่คือร้านกาแฟชั้นนำแห่งหนึ่งของเมืองมณฑล เพราะเพิ่งเปิดร้านได้ไม่นาน ดังนั้นในเขตบริการจึงมีคนนั่งอย่างโดดเดี่ยวเพียงคนเดียว

ชายอายุประมาณสามสิบปีคนหนึ่ง สูงประมาณหนึ่งเมตรเจ็ดสิบเซนติเมตร รูปร่างค่อนข้างผอมบาง ใบหน้าที่ซีดขาวเล็กน้อยสวมแว่นตากรอบสีดำขนาดใหญ่เอาไว้ เผยกลิ่นอายพวกหนอนหนังสือเข้มข้น เขาสวมแจ็กเก็ตผ้าฝ้ายตัวยาวหนึ่งตัว ดูไม่ค่อยเหมาะกับช่วงเช้าของฤดูใบไม้ผลิที่อบอุ่นเท่าไรนัก ด้านล่างแจ็กเก็ตคือกางเกงยีนที่ซักเสียนซิดขาวอ่อนยวบยาบเมื่อสวมใส่ แค่มองก็รู้ว่าเป็นของชายตามแฝงลอยราคาถูก

การแต่งตัวเช่นนี้ของชายหนุ่มไม่เข้ากับบรรยากาศหรูหราของร้านกาแฟอย่างมาก และดูเหมือนว่าตัวเขาก็ตระหนักได้ถึงจุดนี้เช่นกัน จึงตั้งใจเลือกตำแหน่งมุมในสุดของร้าน ทำทางก็ลับๆ ล่อๆ เหมือนอับอายกลัวว่าคนอื่นจะมาเห็นตัวเองในสภาพนี้

พนักงานหญิงถือถาดเดินไปหยุดอยู่ด้านหน้าชายหนุ่ม ส่งเมนูมาให้พลางถามว่า “คุณผู้ชายต้องการสั่งอะไรไหมคะ”

“ไม่ ยังก่อน...” ชายหนุ่มโบกมือ จากนั้นก็อธิบายอย่างร้อนรน “ผมกำลัง...กำลังรอคนอยู่”

พนักงานหญิงพยักหน้ากล่าว “ได้ค่ะ” จากนั้นเธอก็หยิบน้ำมะนาว

แก้วหนึ่งที่อยู่บนผาดวงลงบนโต๊ะ

ชายหนุ่มรีบผลักแก้วใบนั้นออก แล้วพูดซ้ำอีกรอบ “ผมกำลังรอคนอยู่ อันนี้ยังไม่เอา”

พนักงานหญิงเคঁนรอยยิ้มออกมาตามหน้าที่ อธิบายว่า “อันนี้ฟรีค่ะ”

“อ้อ...” ชายหนุ่มผ่นลมหายใจ มือทั้งสองข้างของเขาประคองน้ำมะนาวแก้วนั้น พุดขอบคุดอย่างซาบซึ้งใจ จากนั้นก็ยกแก้วแตะริมฝีปากค่อยๆ ดื่มน้ำหนึ่งอีก

พนักงานหญิงแอบหัวเราะเยาะอยู่กับตัวเอง ในใจคิดว่าคนคนนี้ต้องเป็นพวกผู้ชายที่หมกตัวอยู่แต่ในบ้าน เมื่อมาสถานที่แห่งนี้เกรงว่าคงจะนัดเด็ดกับผู้หญิงทางอินเทอร์เน็ตกระมัง ในกระเป๋าคงมีเงินแค่ไม่เท่าไรหรอก แต่กลับแสร้างทำเป็นพวกสุภาพบุรุษผู้สูงส่ง ลูกค้ำแบบนี้มีไม่น้อย แต่ ‘คนดี’ ที่ไม่กล้าแม้แต่จะดื่มน้ำมะนาวแบบนี้ เป็นครั้งแรกที่ได้เจอจริงๆ

เรื่องราวที่เกิดขึ้นภายหลังดูเหมือนจะพิสูจน์การคาดเดาของพนักงานสาวได้ดี ประมาณสิบนาที่ต่อมา ร้านกาแฟก็ได้ต้อนรับลูกค้ำคนที่สองของวันนี้ นั่นคือผู้หญิงสวยทันสมัยคนหนึ่ง อายุราวยี่สิบหกถึงยี่สิบเจ็ดปี กำลังเป็นช่วงอายุที่สร้างความประทับใจให้กับผู้คนที่ได้ดีที่สุด พอเดินเข้าประตูมาหญิงสาวก็ใช้สายตากวาดมองไปทั่วร้าน เห็นได้ชัดว่ากำลังมองหาคน ไม่นานเธอก็เห็น ‘ชายเก็บตัว’ ที่อยู่ในมุมร้านคนนั้น และฝ่ายหลังก็โบกมือให้เธอพอดี

มองเห็นรูปลักษณ์ไม่ได้เรื่องแบบนั้นของอีกฝ่าย หญิงสาวจึงขมวดคิ้วจับอย่างอดไม่อยู่ แต่เธอก็ยังก้าวไปหาผู้ชายคนนั้น มองดูแล้วสองคนนี่คงมีเดดที่นำกระอักกระอ่วนใจจริงๆ

เมื่อหญิงสาวนั่งลง พนักงานจึงนำเมนูมาให้อีกครั้ง หญิงสาวไม่รอให้เธอเอ่ยปากก็ชิงพูดก่อนว่า “พวกเรานั่งเบียดเดียวเท่านั้น ไม่ต้องบริการ”

พนักงานรับค้ำ มองชายเก็บตัวด้วยสายตาเห็นใจหนึ่งครั้งก่อนจากไป เห็นได้ชัดว่าเจ้าหมอนี่คว้ำใจของสาวสวยคนนั้นไม่ได้ อีกฝ่ายดูรังเกียจรังอนขามาก

มีลูกค้าเข้ามาในร้านอีกสองคน คือผู้ชายที่แต่งตัวเหมือนนักธุรกิจ คนหนึ่งอายุราวสี่สิบกว่า อีกคนอายุราวยี่สิบต้นๆ หลังจากพวกเขามองไปรอบๆ ร้านครึ่งหนึ่งก็เลือกนั่งตรงข้ามกันตรงตำแหน่งใกล้ประตูร้าน พนักงานหญิงรีบเดินไปทักทายลูกค้าคนใหม่ ทั้งชายหญิงแปลกประหลาด คุนั้นไว้โนมมสงบ

หญิงสาวมองผู้ชายที่อยู่ตรงข้ามด้วยสายตาเย็นชา ไม่เอ่ยคำพูดใด ส่วนฝ่ายชายก็เหมือนอึ้งงั้น เขาจ้องเขม็งประสานสายตากับหญิงสาว ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่ ผ่านไปครู่ใหญ่เขาถึงได้ยิ้มเจื่อนๆ ออกมา ถามเบาๆ ว่า “คุณต้องเกลียดผมแน่เลย ใช่ไหม”

หญิงสาวแค้นเสียง “หิ” หนึ่งครั้ง “ยังจะต้องถามอีกหรือ”

“ผมก็ไม่อยากให้เป็นแบบนี้ คุณบังคับผมเองนะ!” อยู่ๆ ชายหนุ่มก็อารมณ์เดือดขึ้นมา เหมือนเขาอยากอธิบายอะไรบางอย่าง แต่กลับเหมือนระบายความโกรธแค้นที่อัดอั้นอยู่เต็มหัวใจออกมามากกว่า

“คุณจะตะโกนทำไม” หญิงสาวถลึงตาใส่ชายหนุ่ม ฝ่ายหลังดูเหมือนจะกลัวเธอเล็กน้อย จึงกลืนน้ำลายลงคอด้วยความคับแค้น ไม่กล้าพูดอะไรอีก

“พอเถอะ ตอนนี้มาพูดเรื่องพวกนี้จะมีความหมายอะไรอีก” เวลาที่หญิงสาวเลิกคิ้ว น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นพ่นลมคลายลงมาบ้างเล็กน้อย เธอมองผู้ชายคนนั้นแล้วถามว่า “คุณเอารูปมาด้วยหรือเปล่า”

ชายหนุ่มพยักหน้า เขาตอบไปที่กระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตผ้าฝ้าย ขณะเดียวกันก็ถามอีกฝ่ายกลับไป “คุณล่ะ เอาเงินมาหรือยัง”

หญิงสาวแสดงสีหน้าเบื่อหน่ายแล้วมองชายหนุ่ม เหมือนอยากจะหัวเราะแต่ก็หัวเราะไม่ออก “คุณคิดจริงๆ หรือว่าฉันจะเอาเงินมาให้คุณ”

ชายหนุ่มอึ้งงั้น “คุณหมายความว่ายังไง พวกเราตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือ”

“คุณนี่ไร้เดียงสาจริงๆ นะ” หญิงสาวหัวเราะเสียงเย็น ขณะเดียวกันก็ลุกขึ้นยืน ทำท่าเหมือนจะจากไป

ชายหนุ่มลุกขึ้นตามติดๆ กระซอกแซกหญิงสาวเอาไว้ “ห้ามไป!”

“ทำอะไรหา!” หญิงสาวตวาดอย่างโมโห “เอามือออกไป!”

“เอาเงินมาให้ผม!” ชายหนุ่มคำรามเสียงต่ำ มองออกว่าอารมณ์ของเขารุนแรงมาก แต่ก็กลัวด้วยว่าความเคลื่อนไหวตรงนี้จะไปดึงดูดความสนใจของคนอื่น

หญิงสาวกลับไม่สนใจเรื่องนี้ เธอตั้งรกรากลงตะโกนเสียงดัง “ปล่อยฉันนะ!” เสียงของเธอดังไปทั่วร้านกาแฟ

พนักงานหญิงที่อยู่ตรงเคาน์เตอร์เบิกตากว้างมองมา ไม่รู้ว่าจะจัดการกับการทะเลาะวิวาทของลูกค้าย่างไรดี ส่วนชายหนุ่มนักธุรกิจสองคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าประตูกลับลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว เดินตามกันเข้าไปใกล้มุมที่ชายหญิงคู่นั้นอยู่

พอหญิงสาวมองเห็นภาพเหตุการณ์นี้ เธอก็หยุดต่อต้านทันที หมุนตัวไปใช้น้ำเสียงเหยียดหยันพูดกับผู้ชายคนนั้น “อยากได้เงินใช่ไหม ไปแจ้งตำรวจตอนนี้เลยสิ!”

ชายหนุ่มตะลึง เงยหน้าขึ้นมามองชายแปลกหน้าสองคนที่เดินเข้ามาใกล้เรื่อยๆ เขาเข้าใจขึ้นมาโดยพลัน สีหน้าจึงยิ่งซีดเผือด ริมฝีปากสั่นระริกอย่างบังคับไม่ได้

“คุณกำลังบีบผม...คุณกำลังบีบผม...” เขาพึมพำเสียงสั่นหวัง

หญิงสาวยกมูมปากขึ้นอย่างดูถูก สีหน้าเยาะเย้ย

“พวกเราคือตำรวจ” ชายวัยกลางคนที่เดินอยู่ข้างหน้าเวลานี้ห่างออกไปไม่ถึงสามก้าว เขาควักบัตรประจำตัวออกมา เอ่ยปากสั่ง “ปล่อยเธอซะ!”

ชายหนุ่มกัตฟัน ไม่เพียงแต่ไม่ปล่อยมือ กลับกระชากหญิงสาวให้เข้ามาอยู่ในมุมอีกก้าวหนึ่งด้วย แม้ร่างกายของเขาจะผอมแห้ง แต่กลับมีพลังกำลังมากจนน่าตกใจ ผู้หญิงคนนั้นถูกเขากระชากจนร่างเซกระแทกเข้ากับโต๊ะที่อยู่ข้างหน้า ขณะเดียวกันเธอก็ตกใจกรีดร้องไปด้วย

“ปล่อยมือ!” ตำรวจวัยกลางคนตวาดอีกครั้ง เต็มไปด้วยความน่าเกรงขาม

ชายหนุ่มกลับทวีความรุนแรงมากขึ้น พลิกมือหมุนแขนของหญิงสาวมาได้ข้างหลัง ขณะเดียวกันมือซ้ายของเขาก็สะบัดหนึ่งที ไม่รู้ว่า

ไปหยิบเอาเม็ดแหลมเล่มหนึ่งออกมาจากไหน อยู่ๆ ก็เอามาจ่อที่ลำคอของหญิงสาว

“ถอยไป! พวกคุณถอยกันไปให้หมด!” เขาตะโกนเสียงแหบแห้งอย่างบ้าคลั่ง เส้นเอ็นบนหน้าผากปูดโปน

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกะทันหันเช่นนี้อยู่นอกเหนือการคาดการณืของทุกคน ตำรวจสองคนรีบหยุดไฟ้เท้า ส่วนหญิงสาวคนนั้นก็ตกใจกลัวจนเงียบบริบ สีหน้าหยิ่งยโสก่อนหน้านั้นหายไปไร้ร่องรอย

“คุณอย่าวู่วาม” ตำรวจชายวัยกลางคนที่เป็นผู้ นำเปลี่ยนมาใช้น้ำเสียงอ่อนโยน เริ่มเกลี้ยกล่อม “มีอะไรก็พูดกันดีๆ วางมีดลงก่อน”

แต่อารมณ์ของชายหนุ่มกลับเปลี่ยนไปเป็นยากจะควบคุม เขาใช้มือที่กำลังตกดกลงไปบนลำคอของหญิงสาวแน่น น้ำเสียงแหบแห้งเจือสระอื่น “คุณบังคับผม คุณบังคับผม...คุณทำร้ายผมอย่างร้ายกาจนัก!”

คำว่า ‘คุณ’ ที่เขาพูดถึง เห็นได้ชัดว่าหมายถึงผู้หญิงน่าสงสารคนนั้น แต่ฝ่ายหลังกลับไม่อาจตอบรับ เพราะว่าเขาเธอรู้อัดลำคอแน่นมาก ยามนี้ใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีแดง แม้แต่อากาศก็ยากที่จะสูดเข้าไป

“ไม่มีใครบังคับคุณ...” ตำรวจยื่นมือออกไปข้างหน้า ราวกับทำเช่นนั้นจะช่วยปลดปล่อยอารมณ์ของอีกฝ่ายได้ “คุณมีข้อเรียกร้องอะไรก็เสนอมมาได้เลย ทุกอย่างปรึกษากันได้”

“ผมต้องการเงิน เอาเงินคืนมาให้ผม เอาเงินคืนมาให้ผม!” ชายหนุ่มทั้งตึงเครียดและบ้าคลั่ง

“เงินนะเรื่องเล็ก” ตำรวจเลียริมฝีปาก “คุณวางมีดลงก่อน ทุกอย่างปรึกษากันได้”

“ปรึกษอะไร พวกคุณมาจับผม พวกคุณรวมหัวกันมานานแล้ว พวกคุณต้องการทำร้ายผม!”

ตำรวจส่ายหัวอย่างจนใจ ไม่อ่อนใช้ไม่ได้ผล เขาจึงใช้คำพูดกดดัน “ถูกต้อง วันนี้พวกเรามาหาคุณโดยเฉพาะ คุณรู้ไหม พวกเราจับตามองคุณมานานแล้ว! แต่ว่าเรื่องนี้ เดิมทีมากที่สุดก็แค่โดนข้อหากรรโชกทรัพย์เท่านั้น แต่หากคุณยังไม่วางมีดลง มันจะกลายเป็นคดีจี้ตัวประกัน คดี

จี้ตัวประกันโดยใช้ความรุนแรง ซึ่งมันต่างกันสิ้นเชิง!”

“กรรโชกทรัพย์ เหลวไหลล้นดี! เหลวไหลล้นดี!” อารมณ์ของชายหนุ่มยิ่งรุนแรง “พวกคุณมันก็พวกเดียวกันทั้งนั้น หลีกไป หลีกทางให้ผม!” เขาเปลี่ยนมาใช้มืออีกข้างรัดคอของหญิงสาว เอามือที่จับมีดโบกสะบัดไปด้านหน้าตำรวจ

ตำรวจถอยหลังไปหนึ่งก้าว ขณะเดียวกันก็ยื่นมือออกมาผลักเพื่อนร่วมงานที่อยู่ข้างหลัง “คุณออกไปก่อนเถอะ”

ตำรวจหนุ่มเข้าใจความหมาย กวักมือเรียกพนักงานที่ยืนบื้ออยู่ด้านข้าง “ไป ทุกคนออกไปให้หมด” คนกลุ่มหนึ่งพากันเบียดเฮโลออกไปด้านนอก ตำรวจหนุ่มถือโอกาสหยิบเอาวิทยุสื่อสารออกมาแนบริมฝีปากพูดเสียงเบา “ร้านกาแฟงเต่า ถนนชงจื่อเหนือเกิดคดีจี้ตัวประกัน ขอกำลังเสริม ขอกำลังเสริม!”

“คุณก็ออกไปด้วย!” ชายหนุ่มที่ถือมีดตวาดใส่ตำรวจวัยกลางคน ขณะเดียวกันสายตาของเขาก็ถูกดึงดูดด้วยท่าทางผิดปกติของนายตำรวจหนุ่ม จนอดขมวดคิ้วด้วยความกังวลไม่ได้ การเคลื่อนไหวของร่างกายจึงหยุดลงไปด้วย

นี่อาจจะเป็นเวลาแค่ชั่วพริบตาเดียว แต่สำหรับคนที่ผ่านการสู้รบมาอย่างโชกโชนแล้วแค่นี้ก็มากพอ นายตำรวจวัยกลางคนพลันก้าวกระโดดเข้าไปย้อยแย่ง มือทั้งสองคว้าบิตข้อมือของชายหนุ่ม มีดแหลมเล่มนั้นร่วงหล่นลงพื้น ตามมาติดๆ ด้วยการกระโดดพลิกหันหลัง ทำให้ร่างกายผอมแห้งของชายคนนั้นหมุนคว้างกลางอากาศ ร่วงกระแทกลงพื้นอย่างแรง

เมื่อหญิงสาวได้รับอิสระก็ร้องออกมาด้วยความตกใจ ถลาออกไปนอกร้านกาแฟอย่างคนสติไม่อยู่กับตัว

นายตำรวจหนุ่มเดินกลับเข้ามาจากด้านนอก เขาเบิ่งตากว้าง สถานการณ์ในร้านเปลี่ยนแปลงกะทันหันเกินไปจนเขาแทบจะรับไม่ทัน ผ่านไปชั่วครู่ เขาถึงได้เอะอะขึ้นมาอย่างอึ้งตะลึง “ผู้การหลัว คุณ...คุณไวกินไปแล้วหรือเปล่า ผมเพิ่งจะเรียกกำลังเสริมเองนะ”

“รีบยกเลิกเถอะ -- ถือโอกาสตอนที่พวกเขายังไม่ออกเดินทาง” ผู้ที่

ถูกเรียกว่าผู้การหลักก็คือผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมแห่งเมืองมณฑล หลัวเพย ระหว่างที่พูดเขาไม่ได้หยุดเคลื่อนไหวแม้แต่หน่อย ไม่นานก็ดึงมือทั้งคู่ของชายคนนั้นมาโพลหลังและใช้กุญแจมือล็อกเอาไว้

ชายหนุ่มเหมือนแมลงที่เพิ่งถูกช้อนขึ้นมาจากโคลน พยายามบิดตัวเต็มที่ เมื่อเขาตระหนักได้ว่าต่อให้ตนเองดิ้นรนไปแค่ไหนก็เปล่าประโยชน์ จึงเริ่มเอาศีรษะโขกพื้น ขณะเดียวกันก็เปล่งเสียงคำรามตำหนาคำพูดกลัวราวสัตว์ร้ายออกมาเป็นระลอก

“คุณทำอะไร” หลัวเพยตกใจ เขารีบรั้งคอชายหนุ่มขึ้นมา หยุดยั้งการทำร้ายตัวเองของอีกฝ่าย

ชายหนุ่มร้อง“อ้าก ๆ” สองครั้ง ในที่สุดก็เลิกต่อต้าน แต่จับปล้นนั้น เขาก็เปล่งเสียงร้องไห้อย่างเจ็บปวดออกมาอีก น้ามูกหน้าตาไหลนอง

หลัวเพยสบตาไปกับเพื่อนร่วมงานของตัวเองหนึ่งที่ ทั้งสองคนล้วนงงัน น้อยครั้งนักที่เขาจะได้เห็นผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่ร้องไห้อย่างเจ็บปวดแบบนี้ ดูตั้งความเศร้าเสียใจจากทั้งโลกกดทับลงมาบนร่างของเขา ทั้งร่างถูกบดขยี้จนเลือดกลายเป็นน้ำตาที่ไหลทะลักออกมา...

หนึ่งเดือนต่อมา

ถึงช่วงเวลาดอกไม้บาน อากาศอบอุ่นแล้ว แสงอาทิตย์เจิดจ้าสาดส่องไปทั่วพื้นดิน ให้ความรู้สึกงดงามดุจสรรพสิ่งได้รับการหล่อเลี้ยง แต่ถึงแม้จะอยู่ใต้ท้องฟ้าเดียวกัน ก็ยังคงมีสถานที่ที่แสงแดดสาดส่องไปไม่ถึง

เพราะมีกำแพงสูงโอบล้อมจึงบดบังแสงอาทิตย์เอาไว้ ตัวกำแพงสร้างจากหินขนาดครึ่งตารางเมตรแข็งแรงแกร่ง เย็นเฉียบ สูงตระหง่านโดดเด่นและตาข่ายไฟฟ้าที่อยู่บนกำแพงก็กำลังเปล่งประกายนำสะพรั่งกลัวอยู่ใต้แสงอาทิตย์ กำแพงแห่งนี้ตัดขาดบรรยากาศฤดูใบไม้ผลิที่มีชีวิตชีวาให้อยู่ด้านนอก ขีดเส้นกั้นสถานที่เงียบเหงาโดดเดี่ยวซึ่งเย็นยะเยือกราววันที่หนาวที่สุดของฤดูหนาวให้อยู่ภายใน

นอกกำแพงคือเขตนอกเมืองอันเปล่าเปลี่ยว รอบด้านเป็นเพียงทุ่งนาขนาดใหญ่ น้อยนักที่จะมีบ้านคน เวลานี้รถตำรวจสีขาฟ้าคันหนึ่ง

กำลังเล่นอยู่บนถนนสายเลี้ยวระหว่างคันนา เคลื่อนที่เข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ
สุดท้ายก็หยุดอยู่ตรงฝั่งทิศใต้ของกำแพงแห่งนั้น

ตำรวจติดอาวุธนายหนึ่งกระโดดลงมาจากฝั่งข้างคนขับ ในมือถือ
เอกสารฉบับหนึ่งเดินเข้าไปในกำแพง ไม่นานก็เจอประตูลูกกรงเหล็ก
หนาหนักบานใหญ่กั้นขวางไว้เบื้องหน้า ด้านข้างประตูเหล็กแขวนป้ายพื้น
สีขาวตัวอักษรสีดำขนาดใหญ่เขียนว่า คุณแห่งที่หนึ่ง เมือง A

นายตำรวจติดอาวุธส่งเอกสารให้กับพนักงานรักษาความปลอดภัย
ที่เฝ้าอยู่นอกประตู พนักงานกวาดตามองเล็กน้อย จากนั้นก็ชี้ให้เขาเข้าไป
ยังประตูด้านข้างบานหนึ่งที่ห่างออกไปไม่กี่เมตร ประมาณลิบนาที่ต่อมา
ประตูเหล็กบานใหญ่ค่อยๆ เปิดออก นายตำรวจติดอาวุธคนนั้นเดินออกมา
จากด้านในกำแพง และขึ้นไปนั่งบนเบาะข้างคนขับอีกครั้ง ขณะเดียวกัน
ก็พูดขึ้นมาด้วยว่า “ทำตามขั้นตอนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ส่งให้ไปอยู่แดน
อุกฉกรรจ์กองร้อยที่สี่”

“ดีมาก” คนขับรับคำไปด้วยพลางหันหน้าไปทางเบาะหลังรถหนึ่ง
ครั้ง สายตาเผยความตั้งใจตัดสลับกันกับความรู้สึกสมน้ำหน้า จากนั้นเขา
ก็ใส่เกียร์ ขับรถเคลื่อนเข้าไปในกำแพง เบื้องหลังรถมีเสียง “ติ๊ง” หนักๆ
ดังมาหนึ่งครั้ง ซึ่งก็คือเสียงประตูเหล็กบานใหญ่ที่ปิดเข้าหากัน ตัดขาด
แสงอาทิตย์นอกกำแพงอีกครั้ง

ในรถ นายตำรวจติดอาวุธเต็มกำลังสองนายมองนักโทษแปดคนที่
ถูกคุมตัว เหล่านักโทษล้วนถูกโกนหัว แต่ละคนสวมกุญแจที่มือและโซ่
ที่เท้า แบ่งออกเป็นสองแถวนั่งอยู่ตรงข้ามกัน พอได้ยินเสียงประตูเหล็ก
ปิดลง ชายหนุ่มคนหนึ่งก็สวมแว่นจึงเงยหน้าขึ้นมองไปนอกรถอย่างงุนงง

“มองอะไร! ก้มหน้าลงไป!” นายตำรวจติดอาวุธตวาดเสียงเข้มงวด
ขึ้นมาทันที ชายหนุ่มรีบก้มหน้าลง ไบหน้าเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

เบื้องหลังกำแพงคือกลุ่มสิ่งปลูกสร้างที่ตั้งซ้อนกันเป็นตึก คนขับ
ดูเหมือนว่าจะคุ้นทางดี จึงขับลอดระหว่างสิ่งปลูกสร้างเหล่านี้อย่างคล่อง-
แคล่ว หลังจากพ้นเขตสิ่งปลูกสร้างแล้ว รถนักโทษก็ขับผ่านพื้นที่ไร่นา
กว้างขวางและเรือนชั้นเดียวเล็กเตี้ยที่เหมือนกับโรงงานอีกหลายแถว สุดท้าย

มาจอตออยู่หน้าตึกใหญ่ที่ตั้งโดดเดี่ยวอยู่หลังเดียว

ทั้ง ๆ ที่มันคือตึกใหญ่หนึ่งหลัง แต่กลับให้ความรู้สึกแปลก ๆ กับคนมอง ตลอดทั้งตึกเป็นสี่เหลี่ยม สี่เหลี่ยมหมองเช่นนี้ให้ความรู้สึกไม่น่าพิสมัย รูปแบบสิ่งปลูกสร้างคือรูปสี่เหลี่ยมตายตัว บนกำแพงด้านนอกไม่เพียงแต่ไม่มีการประดับตกแต่งใด ๆ แม้แต่หน้าต่างก็มีน้อยจนน่าสงสาร อีกทั้งขนาดของหน้าต่างก็เล็กมากด้วย ระหว่างลายฉลุบนหน้าต่างแทรกเต็มไปด้วยลูกกรงเหล็กแน่นขนัด

จุดที่แปลกที่สุดคือตึกนี้ไม่มีระเบียงเลยแม้แต่แห่งเดียว ทำให้เมื่อมองจากภายนอกตึกนี้จึงดูเหมือนกล่องที่ไร้ช่องระบายอากาศ หรือพูดอีกอย่างก็คือ เหมือนสุสานเย็นเยียบขนาดใหญ่มากกว่า

หน้าตึกมีเจ้าหน้าที่เรือนจำยืนรอรออยู่สามนาย พอเห็นวารถนักโทษจอดสนิท พวกเขาจึงเดินไปทางฝั่งคนขับ นายตำรวจติดอาวุธที่เป็นผู้นำลงจากรถ ทักทายกับผู้คุมสามคนนั้นอย่างคุ้นเคย ส่วนในรถกลับมีเสียงเจ้าหน้าที่ผู้ทำการปลดล็อกทวาดขึ้นมาอีกครั้ง “ไขกุญแจมือออกเอง หยิบกระเป๋าแล้วลงจากรถมาเข้าแถว!”

เจ้าหน้าที่ปลดล็อกเปิดประตูหลังรถ ตัวเองกระโดดลงไปก่อน จากนั้นก็โยนกุญแจพวงหนึ่งไว้ที่เท้าของพวกนักโทษ พวกนักโทษทำตามคำสั่ง พอปลดล็อกออกแล้วจึงหอบอุ้มเอากระเป๋าของตัวเองขนาดเล็กใหญ่ต่างกัน ลงรถไปเข้าแถว

ชายหนุ่มที่สวมแว่นมองเห็นสุสานซีตชาวหลังนั้นแล้วก็ยั้งไม่รู้ว่าคิดอะไรรออยู่ ร่างกายของเขาผอมแห้ง เมื่อมายืนรวมกันกับนักโทษแถวหนึ่งที่ตั้งอ้วนทั้งตัวใหญ่จึงดูผอมกะหร่องอย่างเห็นได้ชัด

ผ่านไปครู่หนึ่งสายตาของชายหนุ่มเริ่มกวาดไปทั่วอย่างไร้จุดหมาย สุดท้ายก็ไปหยุดอยู่ที่อาคารสูงแห่งหนึ่งซึ่งห่างออกไปหลายร้อยเมตรแน่นอนว่าที่นั่นคือหนึ่งในหอสังเกตการณ์ นายตำรวจติดอาวุธบนหอกำลังจ้องขมิงทีงมายังพวกเขาที่เป็น ‘แขก’ กลุ่มใหม่ กระบอกปืนมันขลับสะท่อนแสงเย็นยะเยียบอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์

ชายหนุ่มเหมือนโดนประกายเย็นยะเยียบนั้นทิ่มแทงหัวใจ เขาอด

ตัวสั้นน้อยๆ ไม่ได้

อีกฝั่งหนึ่งของรถนักโทษ หลังจากที่ตำรวจสองกลุ่มหักท่ายกันเสร็จ ก็เริ่มบอกลา จากนั้นพวกตำรวจติดอาวุธก็ขับรถจากไป ส่วนตำรวจผู้คุม เรือนจำมาหยุดยืนอยู่ด้านหน้าพวกนักโทษ

ผู้คุมที่ยืนอยู่ตรงกลางนั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นผู้นำในสามคนนี้ เขาอายุราวสามสิบเจ็ดถึงสามสิบแปดปี ไม่ถือว่าสูงมากนัก แต่รูปร่างสง่าผ่าเผย เต็มเปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายของคนมีสติปัญญาและความสามารถ เมื่อดูจากหน้าตา ไม่ถือว่าหล่อเหลา แต่ก็ไม่ถึงกับดูไม่ได้ และดวงตาทั้งคู่ของเขายังทั้งความประทับใจอันลึกซึ้งให้กับคนที่มองอีกด้วย

นั่นคือมาตรฐานของดวงตาที่เรียกว่าตาเสือ ดวงตากระจ่างใสมีพลังทางตายนั่นทั้งสองข้าง เผยให้เห็นถึงลักษณะทรงพลังที่หึงนำเกรงขามและเฉียบคม ตอนนั้นเขากำลังใช้ดวงตาคู่นี้กวาดมองคนทั้งหมด ทุกจุดที่สายตาของเขากวาดผ่าน ต่อให้เป็นนักโทษที่โหดร้ายแค่ไหนก็ไม่กล้าสบตา ต้องก้มหน้าลงอย่างเลี่ยงไม่ได้

ผลลัพธ์เช่นนี้ทำให้เขาพอใจอย่างมาก ดังนั้นจึงพูดเนิบนาบหนึ่งประโยค “เข้าแถวให้เรียบร้อย ตามฉันมา” พูดจบก็เดินนำออกไปก่อน ส่วนลูกน้องของเขาสองคนต่างก็แยกย้ายกันไปขนานทั้งสองข้าง สำรวจการกระทำของพวกนักโทษ

ไม่มีใครกล้าทำตัวมีปัญหา นักโทษทั้งแปดคนเข้าแถวเป็นระเบียบเรียบร้อย เดินตามผู้คุมเข้าไปในอาคารใหญ่ ตำแหน่งทางเข้าของตึกใหญ่อยู่ตรงมุมทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ มีประตูเหล็กแบบผลักเข้าออกขวางกั้นเอาไว้ เมื่อเดินผ่านประตูบานนี้ และเลี้ยวโค้งอีกสองครั้งตามทางคับแคบ ก็ได้เรียกว่าเดินเข้าไปในตัวตึกจริงๆ และที่นี้กลับให้ความรู้สึกโปร่งโล่งสว่างไสว

ด้านหน้าของทุกคนปรากฏห้องโถงแคบยาวแห่งหนึ่ง พื้นที่กว้างประมาณสนามบาสเกตบอลสามสนามเรียงกัน ห้องขังในตึกล้อมรอบห้องโถงเอาไว้ มีทั้งหมดสี่ชั้น นอกห้องขังทุกชั้นจะมีทางเดินหรือไม้กระเบื้องวนหนึ่งรอบ

เรียกว่าระเบียบบางทีก็อาจไม่ค่อยเหมาะสมนัก เพราะ‘ระเบียบ’ เหล่านี้ปิดผนึกแน่นอยู่ในตึกใหญ่ ตลอดทั้งปีไม่มีแสงอาทิตย์สาดส่องเลย

บนกำแพงทางทิศตะวันออกของห้องโถงชั้นหนึ่งแขวนนาฬิกาดิจิทัล เรือนหนึ่งเอาไว้ แสดงให้เห็นว่าเป็นเวลาบ่ายสี่โมงยี่สิบห้านาที เวลานั้น นอกห้องน่าจะเป็นโลกที่แสงอาทิตย์ยังคงสาดส่อง แต่ในตึกแห่งนี้กลับให้ความรู้สึกไม่ต่างจากตอนกลางคืน จำเป็นต้องใช้หลอดไฟฟลูออเรสเซนต์ มากมายรักษาความสว่างในห้องเอาไว้

ใบหน้าแต่ละคนโผล่ออกมาจากกรงเหล็กหน้าห้องข้าง มองความเป็นไปด้านนอก คนเหล่านี้ล้วนเป็นแขกประจำของแดนอุกฉกรรจ์ ส่วน‘ผู้มาใหม่’ที่ด้านล่างตึก ยามนี้ได้กลายเป็นจุดรวมสายตาของพวกเขา บางคนกำลังเป่าปาก บางคนโห่ร้อง และยังมีบางคนทีตะโกน “หนึ่งสอง หนึ่ง” ช่วยให้อัจฉริยะพวกคนที่มาใหม่

ชายสวมแว่นเห็นโลกที่ไม่คุ้นเคยเช่นนี้ ผีเท่าจึงซำลงอย่างควบคุมไม่ได้

“เงียบ!” ผู้คุมที่เป็นคนนำตะโกนเสียงดังหนึ่งครั้ง รวจนเสียง เจียวจ้าวเจียบลงแล้ว เขาจึงโบกมือให้พวกคนกลุ่มใหม่ยืนเรียงแถวเดียว ตรงกลางห้องโถง จากนั้นเขาก็ออกคำสั่งอีกว่า “เอากระเป๋าวางไว้บนพื้น แล้วเปิดออก เลือกลูกก็ถอดออกด้วย”

พวกนักโทษทำตามคำสั่งราวหุ่นยนต์ พอเปิดกระเป๋าแล้วจึงเริ่มถอด เสื้อผ้า ชายใส่แว่นหลังจากถอดเสื้อคลุมและกางเกงขาวออกแล้ว ท่าที ก็เกิดลังเลเล็กน้อย

“อีตอาดอะไรอยู่ ถอดต่อไป” ผู้คุมหนุ่มคนหนึ่งเดินออกมาตวาด ในมือของเขถือกระบองไฟฟ้าอยู่หนึ่งอัน โบกสะบัดคล้ายต้องการข่มขู่

ชั้นสามมีคนเปล่งเสียงหัวเราะแปลกๆ ออกมา “ฮาๆ ให้อ่านข่าว อายเว้ยเฮ้ย”

ชายสวมแว่นหน้าแดงกำ เห็นได้ชัดว่ากระอักกระอ่วนอย่างที่สุด เขามองเพื่อนๆ ที่อยู่สองข้าง ทุกคนล้วนถอดจนเหลือแค่กางเกงในชั้น เล็กๆ ด้านล่างตัวเดียวเท่านั้น เขาเองจึงทำได้แค่เสยริมฝีปากด้วยความ

จำใจ ถอดเสื้อและกางเกงออกไปหมดจนแทบจะเปลือย หนรับสายตา
ไว้มารยาทหลากหลายรูปแบบ

ผู้คุมหนุ่มเดินหน้าเข้าไปใช้กระบองไฟฟ้าเขี่ยตามเสื้อผ้าและกระเป๋า
ตรวจดูว่ามีของต้องห้ามหรือไม่ ส่วนนักโทษที่อยู่ในห้องซังกกลับเริ่มวิพากษ์
วิจารณ์ร่างกายพวกที่มาใหม่อย่างสนุกสนาน

“เอ๊ะ ไอ้หนุ่มที่ใส่แว่นนั้นขาวจริง ๆ เลย อย่างกะผู้หญิงเนาะ”

“อืม ต้องตรวจอย่างละเอียดสักหน่อย เดี่ยวจะเป็นพวกสองทางเฉาะ
มาแล้วเรียบร้อย”

ชายสวมแว่นห่อตัวเข้าหากัน อยากจะให้ตัวเองขดตัวได้เหมือนเม่น
เหลือเกิน

หลังจากผู้คนรอบด้านหยอกล้ออย่างคึกคะนองเสร็จแล้วก็ย้ายสายตา
ไปมองที่อื่น

“ดูคนที่สองนั่นสิ รอยสักไม่เลวเลย”

“อืม นักอินทรี ใช้ได้เลย”

“ใช้ที่บ้านแกสิ หัวเล็กขนาดนั้น อย่างกับหัวเต่า ถ้ามาอยู่ในมือข้า
นะ ข้าจะสักทรงเพิ่มให้อีกอันจะได้ น่าดูยิ่งกว่านี้”

คนที่ถูกวิจารณ์คือชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่คนใหม่ ใบหน้าเต็มไปด้วย
แววโหดร้าย แต่มองก็รู้ว่าร้ายกาจไม่เบา และเขาก็รับความอัปยศเช่นนี้
ไม่ได้ จึงหันขวับไปยังฝั่งที่เสียงดังลอยมา คำรามหนึ่งประโยค “ไอ้ลูกหมา
มึงเตรียมตัวตายได้แล้ว!”

คนที่ทำหายหัวเราะ “เหะ” เสียงแห่งหนึ่งครั้ง ไม่ได้ตอบโต้กลับ
รอบด้านกลับมีเสียงเป่าปากดังกระจัดกระจาย ชายผู้มีรอยสักรู้สึกตัวเอง
กำราบทุกคนได้ จึงเซิดหน้าอย่างลำพองใจ มองเหยียดไปรอบด้าน

แต่บรรยากาศกลับเริ่มกลายเป็นแปลกประหลาด เสียงแต่ละเสียง
เริ่มเงียบสงบลง ปรากฏเป็นบรรยากาศเงียบสงบเต็มไปด้วยกลิ่นอายอำมหิต
เข้มข้น ชายผู้มีรอยสักตั้งสายตากลับมาอย่างแปลกใจ พลันใจเขาก็บีบรัด
ราวกับถูกหวงไฟร้อน ๆ วนเข้าให้

ผู้คุมที่เป็นหัวหน้าคนนั้นกำลังใช้สายตาดังเปลวเพลิงจ้องเขม็งมา

ที่เขา ชายผู้มีรอยสักรู้สึกเดือดดาลเล็กน้อย รีบหลบสายตา แต่เขาก็ไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ จึงพยายามฝืนเช็ดคอแข็ง

“พวกแกยังไม่รู้จักฉันสินะ” สายตาของผู้คุมยังคงหยุดอยู่บนร่างชายรอยสัก แต่คำพูดกลับบอกกล่าวผู้มาใหม่ทุกคนที่อยู่เบื้องหน้า

ทุกคนไม่พูดไม่จา มีเพียงบางคนที่ส่ายหน้า

ผู้คุมจึงตอบเองด้วยสีหน้าไร้อารมณ์อีกครั้งว่า “ฉันແจ้งจาง ชื่อจางไห่เฟิง เป็นหัวหน้าของกองร้อยที่สี่ แต่พวกแกเรียกฉันแค่ผู้คุมจางก็พอเข้าใจไหม”

คราวนี้คนกลุ่มใหม่พากันตอบรับ “เข้าใจครับ” แต่เสียงกลับไม่พร้อมเพรียงกัน

จางไห่เฟิงไม่ใส่ใจ เขาถามคำถามที่สองตามมาติด ๆ “ที่นี่คือที่ไหน”

คำถามนี้ง่ายเกินไป แต่กลับไม่มีใครกล้าตอบกลับสัก ๆ

จางไห่เฟิงจึงเดินขึ้นหน้าไปสองสามก้าว เป้าหมายคือชายหนุ่มที่มีรอยสักคนนั้น และทุกก้าวของเขาก็เหมือนกับกำลังเหยียบบ่าอยู่บนนครคีมีที่แผ่ออกมาของชายรอยสักคนนั้น ฝ่ายหลังจึงค่อย ๆ หดคอรอง

จางไห่เฟิงเดินตรงไปจนประชิดหน้าชายรอยสัก ถึงได้หยุดฝีเท้าลง เขาเอามือโพล่หลัง แขนริมฝีปากลงไปทุบของอีกฝ่าย แล้วถามอีกครั้งว่า “ที่นี่คือที่ไหน”

รูปร่างของจางไห่เฟิงเตี้ยกว่าชายรอยสักนั้นอยู่ไม่น้อย เวลาพูดเขายังต้องเขย่งปลายเท้านิด ๆ ด้วย แต่พลังอำนาจกลับกดข่มอีกฝ่ายได้สมบูรณ์แบบ ชายรอยสักถอยหลังหลบตัวสั้น ขณะเดียวกันก็แสบปากตอบคำถาม “คุณ”

จางไห่เฟิงหัวเราะหึ ๆ ขึ้นมา เสียงหัวเราะนั้นประหลาดหูยึ่งนัก ฟังไม่ออกว่าดีใจหรือโกรธแค้น ชายรอยสักไม่เข้าใจ จึงทำได้เพียงหัวเราะตามอย่างโง่ ๆ ไปสองครั้ง แต่เสียงหัวเราะของเขาฟังจะหลุดออกจากปากก็พลันเปลี่ยนทำนองกลายเป็นเสียงร้องโหยหวนราวผีสิง

คนที่อยู่ข้างกายเขาพากันตกใจเสียงร้องโหยหวนชวนขนหัวลุกหนีไปด้วย โดยเฉพาะชายสวมแว่นคนนั้นที่ยิ่งหวาดผวากันเห็นได้ชัด พอ

มองให้ถี่ถ้วน กลับเห็นว่ามือที่โพล่หลังไว้ของจางไห่เฟิงได้ยื่นออกมาอยู่ข้างหน้า กระบองไฟฟ้าในมือยัดเข้าไปได้รักรั้วของชายรอยสักแน่น ฝ่ายหลังกระตุกสองทีเหมือนคนเป็นลมชัก จากนั้นก็ลงไปกองอยู่กับพื้น ตัวอ้วนไม่ต่างจากกิ้ง

“คุก ที่แท้แกคิดว่าที่นี่เป็นแค่คุกเท่านั้นหรือ” จางไห่เฟิงจ้องชายรอยสักเขม็งด้วยสายตาดำเย็นชา “มีน้ำแกถึงกล้ากำเรือบเลิขานได้ถึงขนาดนี้”

ชายรอยสักหอบเอาอากาศเข้าปอดคำใหญ่ ไม่อาจพูดตอบกลับได้ กำลังไฟฟ้ารุนแรงทำให้กล้ามเนื้อของเขากระตุก แม้แต่หายใจก็ยังยาก ผิดปกติ

จางไห่เฟิงเดินหน้าเข้าไปเตะสองที ตวาดด่า “ลุกขึ้น ยืนให้ดี!”

ชายรอยสักไม่กล้าต่อต้าน ดิ้นรนตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืน สีหน้าซีดขาว

จางไห่เฟิงไม่สนใจเขอีก เดินไปหยุดอยู่ด้านหน้าคนกลุ่มใหม่ และพูดต่อจากคำถามก่อนหน้านี้ “ฉันจะบอกพวกแกให้ว่าที่นี่คือที่ไหน -- ที่นี่คือกองร้อยสี่ คือเขตควบคุมแดนอุกฉกรรจ์! พวกแกมาที่นี่ นั้นหมายความว่าพวกแกเคยทำความผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า สำหรับคนอย่างพวกแก ฉันยินดีอย่างมากที่จะใช้วิธีการโหดร้ายที่สุดมาลงโทษ”

เสียงของจางไห่เฟิงไม่ดังแต่กลับเข้มงวดมีพลัง ส่วนกระบองไฟฟ้าในมือเขาก็ดังโบกสะบักอยู่ด้านนอกเช่นเดิม ปลายกระบองส่งเสียงดังเบรียะประ๊ะ เขาเดินไปที่ไหน นักโทษที่อยู่ตำแหน่งตรงข้ามล้วนเผยสีหน้าหวาดผวา กลัวว่าหากมือของเขายื่นมาข้างหน้าเบาๆ ที่หนึ่ง ตนเองจะต้องทรมาณหนัก

จางไห่เฟิงหยุดฝีเท้าตรงหน้าชายสวมแว่น จ้องมองอีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่ง ฝ่ายหลังกัดริมฝีปากอย่างขลาดกลัว แม้แต่หายใจแรงๆ ก็ยังไม่กล้าทำทางหวาดกลัวเช่นนี้ของเขาจะเหมือนทำให้จางไห่เฟิงอารมณ์ดีขึ้นมาเล็กน้อย ดังนั้นผู้คุมจึงปิดปุ่มกระบองไฟฟ้า เปลี่ยนน้ำเสียงพูดต่อไปว่า “แน่นอน รัฐบาลส่งพวกแกมาอยู่ในมือของฉัน ไม่ได้ให้ฉันลงโทษพวกแก แต่ให้ฉันช่วยเหลือพวกแก ให้พวกแกกลับเนื้อกลับตัวจากทางที่หลงผิด

กลายเป็นคนใหม่ ความหวังดีนี้ของรัฐบาล บางทีพวกแกอาจจะไม่เข้าใจ แต่ไม่เข้าใจก็ไม่เป็นไร พวกแกแค่จำสองคำนี้ไว้ก็พอ เชื่อฟัง! ฉันให้ทำอะไร พวกแกก็ต้องทำ ฉันห้ามอะไร พวกแกก็ยึดทางของตัวเองเอาไว้ ในทางเก่งให้ดี อย่าให้มันโผล่ออกมา! เข้าใจไหม”

ทุกคนรีบตอบรับพร้อมกัน “เข้าใจครับ!” มีเพียงชายรอยสักคนนั้นที่ยังไม่คืนสติกลับมาจากความหวาดกลัวหลังจากโดนไฟช็อต ปากเขาสั่นระริกแต่กลับไม่มีเสียงลวดออกมา

จางไท่เฟิงขมวดคิ้ว ยื่นมือออกไปชี้แล้วกล่าวว่า “ฉันว่าสมอมันยังหมุนได้ไม่เร็วนัก พวกคุณช่วยทำให้พื้นหนอยซี” ผู้คุมอีกคนจึงเดินไปข้างหน้าพร้อมหัวเราะหึ ๆ กระทบองไฟฟ้าในมือที่ลั่นเบรียะ ๆ ลืมเข้าไปที่ห้องของชายรอยสักอีกครั้ง ฝ่ายหลังร้องเสียงหลงล้มลงไปกองอยู่กับพื้น

ผู้คุมหนึ่งยอมตามลงไป กระทบองไฟฟ้าไล่จับไปบนร่างกายที่กิ้งก๊อบนั้น เหมือนเด็กน้อยจอมเกรทที่ใช้ไม้เขี่ยหยอกแมลงตัวใหญ่ ชายรอยสักพยายามหลบเลี่ยงพลางตะโกนเสียงหลงออกมา “เข้าใจแล้วครับ! เข้าใจแล้วครับ!”

จางไท่เฟิงยื่นเอามือโพล่หลังอยู่ด้านข้าง ปลอ่ยให้เสียงบาดหูนั้น ทรมาณแก้วหูของทุกคน ผ่านไปประมาณครึ่งนาที ในที่สุดเขาก็ได้โบกมือให้ลูกน้องของตัวเองหยุดการทรมานกรรมนี้ลง

ชายรอยสักปากเบี้ยว น้ามูกน้ำตาไหลพราก แต่คราวนี้เขาเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังแล้ว ไม่รอให้ผู้คุมสั่งก็พยายามตะเกียกตะกายลุกขึ้นมา ยืนตัวตรงกลับมาอยู่ในแถว นักอินทรีที่อยู่บนแผ่นหลังของเขาเวลานี้เต็มไปด้วยฝุ่นผง กลายเป็นนกกระจาปสีเทาหน้าตาน่าเกลียดตัวหนึ่ง

สายตาของจางไท่เฟิงกวาดมองมาทางนี้อย่างดูถูกหนึ่งครั้ง แล้วพูดอีกว่า “ฉันรู้ว่าคนอย่างพวกแกตอนอยู่ข้างนอกล้วนเดินกร่างไปตามถนน เล่นตามกฏกับพวกแก เกรงว่าจะไม่ถ่วงนัก ไม่เป็นไร พวกแกคิดจะชั่วแค่ไหนก็ตามใจ...”

“พวกเราไม่กล้าทำชั่วครับ พวกเราจะเชื่อฟังคำบัญชาของผู้คุมอย่างแน่นอน จะไม่มีทางทำให้ผู้คุมโกรธ” คนที่แย้งตอบคือชายอายุมากคนหนึ่ง

ดวงตาปูดโปนหลุกหลิก แคมองก็รู้ว่ามันเป็นพวกเฒ่าเจ้าเล่ห์ในสังคม

“โกรธ?” จางไต้เฟิงกลับหัวเราะ เขาเดินเข้าไปหาตาแก่นั่นสองก้าวถามว่า “แกคิดว่าเมื่อครูนี้อันไหนโกรธหรือ”

ตาแก่เองก็ปรับตัวได้รวดเร็ว รีบพูดด้วยรอยยิ้มว่า “เปล่า เปล่า... ท่านเป็นผู้ใหญ่ใจกว้าง ย่อมไม่ถือสาคนอย่างพวกเราแน่นอน”

“ฉันจะบอกเอาไว้ ฉันไม่เพียงไม่โกรธ กลับยังดีใจมากด้วย ที่ฉันพูดว่า พวกแกคิดจะชั่วแค่ไหนก็ตามใจนั้น ฉันพูดออกมาจากใจจริง--” จางไต้เฟิงหรีตตามองตาแก่คนนั้น ลากหน้าเสีียงยาว “แกรู้ไหมว่าทำไม”

ตาแกเอ็งไป ชี้ตาอย่างแรง แต่กลับไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร

“เพราะฉันไม่อยากจะกระบองไฟฟ้าในมือฉันว่างาน!” อยู่ๆ จางไต้เฟิงก็เสียงดังขึ้นมา ใช้สายตาแหลมคมกวาดมองนักโทษหน้าใหม่ที่อยู่อเบื้องหน้า “ทุกวันฉันต้องอยู่ในคุกที่เหมือนสุสานแห่งนี้ ทนเจอกับการจอบจำที่ไม่มีวันสิ้นสุด ทั้งหมดนี้เป็นเพราะพวกแก! กากเดนอย่างพวกแก ฉันละอยากจะซื้อรตให้พวกแกตายทั้งเป็นนัก! เสียตายที่กฎของคุกไม่อนุญาตให้พวกฉันลงโทษพวกแกได้ตามใจชอบ ฉันจะทำยังไงได้ล่ะทำได้เพียงหวังว่าพวกแกจะทำชั่วกันอย่างเต็มที่ แบบนี้ฉันถึงจะได้มีเหตุผลมากพอให้ตีความเจ็บปวดของพวกแก -- เหมือนเมื่อกี้ล่ะ”

ระหว่างที่พูด จางไต้เฟิงก็ก้าวมาอยู่ด้านหน้าชายรอยสักอีกครั้ง ใช้กระบองไฟฟ้าแตะลงไปเบาๆ บนไหล่ของอีกฝ่าย “ฉันต้องขอบคุณแกนะ แกรู้ไหม หลายเรื่องราวก็เหมือนการเสพยา นั่นแหละ มันทำให้แกตัดสินใจชอบคุณแกด้วย วันนี้ฉันสะใจมากเลย”

ชายรอยสักกลืนน้ำลายแห้งๆ ลงไปสองที เหมือนอยากจะทำอะไร แต่รอยยิ้มนั้นก็กลับดูน่าเกลียดยิ่งกว่าร้องไห้เสียอีก

จางไต้เฟิงกลับเผยสีหน้าพึงพอใจออกมา เขากวักมือเรียกลูกน้องตัวเอง “เอาละ ส่งพวกมันไปที่ห้องใครห้องมัน”

ภายใต้การสั่งการของผู้คุม พวกนักโทษที่อกสั้นขวัญหายกอดกระเป่าเสื้อผ้าของตัวเอง ยืนเข้าแถวด้วยร่างเกือบเปลือย เดินไปทางห้องขัง ตอนที่ชายสวมแว่นคนนั้นเดินผ่านจางไต้เฟิง อยู่ๆ ฝ่ายหลังก็เรียก

เขาเอาไว้

“แกชื่ออะไร”

“หังเหวินจื้อ” ชายสวมแว่นหมุนตัว ยืนตรงตอบคำถาม

“อืม...” จางไห่เฟิงลั้งเลอยู่ชั่วคราว “ฉันรู้เรื่องของแก -- แต่ในเมื่อแกมาอยู่ที่นี่แล้วก็ต้องเคารพกฎของที่นี่ ตอนนั้นแกเป็นนักโทษคนหนึ่ง ไม่ต่างอะไรไปจากนักโทษคนอื่น ไม่มีข้อพิเศอะไร เข้าใจไหม”

หังเหวินจื้อตอบกลับคำหนึ่งว่า “เข้าใจครับ” แต่น้ำเสียงกลับขมขื่นเกินจะเปรียบ

“เข้าใจก็ดีแล้ว” จางไห่เฟิงโบกมือ “ตามทุกคนไปเถอะ”

ทุกคนเดินหน้าไปตามทางของเขตควบคุม ทุกครั้งที่หยุดลง จะมีนักโทษคนหนึ่งถูกส่งเข้าไปในห้องขังบางห้อง หังเหวินจื้อหวังให้ถึงคราวของตัวเองเร็ว ๆ เพราะการเดินทางไปเดินมาด้วยทางเกวในตัวเองท่ามกลางสายตانبร้อยจับจ้องเป็นเรื่องที่น่าระอัครระอ่วนอย่างแท้จริง แต่ความเป็นจริงกลับไม่เป็นดังที่หวัง หังเหวินจื้อดันถูกจัดไว้ท้ายสุด จนกระทั่งถึงชั้นสี่ ผู้คุมสองคนนั้นถึงได้หยุดลงตรงมุมฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ ผู้คุมคนหนึ่งเปิดประตูเหล็กของห้องขังที่อยู่ใกล้ บัญปากให้แล้วกล่าวว่า “เข้าไปสิ”

หังเหวินจื้อมองหมายเลขบนประตูเหล็กที่หนึ่ง 424 จากนั้นก็เข้าไปในห้องอย่างสงบเสงี่ยม ในห้องค่อนข้างมืดสลัว เขาพยายามเบิกตากว้างปรับเส้นสายตาของตัวเอง

ประตูเหล็กด้านหลังถูกล็อกเอาไว้อีกครั้ง ขณะเดียวกันก็มีเสียงหนึ่งพูดขึ้นมาว่า “เจ้าเด็กที่ตัวผอมแห้ง พวกแกห้ามั้งแกเขา”

“อย่ากังวลไปเลย ผู้คุมใจว” ในห้องมีคนตอบกลับเสียงกั้วทัวเราะ “พวกเราไม่กล้าสร้างปัญหาให้กับรัฐบาลหรอก”

เวลานี้ดวงตาของหังเหวินจื้อค่อย ๆ มองเห็นสภาพแวดล้อมได้ชัดเจนขึ้น กลับเห็นว่านี่คือห้องเล็กๆ ขนาดประมาณลิบกว่าตารางเมตร เมื่อเข้าประตูมาฝั่งซ้ายมือคือห้องน้ำแบบเรียบง่าย ซึ่งมีกลิ่นเหม็นโชยมาปะทะจมูกเป็นระยะ ฝั่งขวามือคือเตียงเหล็กสองชั้น เตียงบนมีคนคนหนึ่งนอน

อยู่ เติงล่างว่างเปล่า

“เจ้าแวน นั่นคือเตียงของแก” คนที่พูดเมื่อคู้ขึ้นี้ไปยังเตียงที่ว่าง และกล่าวขึ้น ส่วนตัวเองนอนอยู่บนเตียงล่างที่ซิดด้านใน ตรงข้ามเขายังมีเตียงอีกหนึ่งหลัง เตียงด้านล่างมีคนสามคนนั่งเบียดกันอยู่

หังเหวินจื้อยิ้มอย่างเป็นมิตร ขณะเดียวกันในใจก็เริ่มคำนวณ เตียงสามหลังนอนหกคน ดูท่าแล้วห้องซ่งแห่งนี้ต่อนี้คง ‘แขกเต็ม’ แล้ว เขาวางกระเป่าลง จากนั้นก็นั่งลงบนเตียงหีบเอากางเกงผ่านวมขึ้นมาเตรียมจะสวม

“ไอ้ท่า บอกให้มึงใส่เสื้อผ้าแล้วรีไป” บนเตียงด้านในมีคนหนึ่งนั่งอยู่ เขาต่าออกมาอย่างหยาบคาย นั่นคือเจ้าหนุ่มที่ยังเด็กอยู่มาก มองดูแล้วอายุยังไม่ถึงยี่สิบปี แม้ว่าหน้าจะหน้าละอ่อน แต่เวลาพูดกลับเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน หน้าตาอันธพาลหาเรื่องเต็มที่

หังเหวินจื้อหยุดชะงัก ในมือถือกางเกงเอาไว้ จะสวมก็ไม่ได้ จะถอดก็ไม่ไ้

“แกมานี้” ชายหนุ่มที่พูดก่อนหน้าก็กวักมือเรียกหังเหวินจื้อ ดูจากท่านอนอย่างสบายอารมณ์ของเขาเหมือนว่าจะเป็นพี่ใหญ่ของห้องซ่งนี้

หังเหวินจื้อวางกางเกงผ่านวมลงบนเตียง เดินไปหยุดอยู่หน้าผู้ชายคนนั้นด้วยร่างเกือบเปลือย กลับเห็นว่าอีกฝ่ายอายุประมาณสี่สิบปี ร่างกายเตี้ยล่ำ บนแก้มซ้ายมีรอยมีดกรีดผ่าน หน้าตาดุดัน

ชายหน้าบากประเมินหังเหวินจื้อตั้งแต่หัวจรดเท้า เหมือนต้องการมองเขาให้ทะลุอย่างไรอย่างนั้น ฝ่ายหลังก้มหน้าลงอย่างจนใจและทั้งกระอัก-กระอ่วน

“แม่ง มึงเป็นไ้ไรวะ” อยู่ๆเจ้าเด็กอันธพาลก็กระโดดมาจากข้างหลัง มือตบป้าบลงไปบนหัวของหังเหวินจื้อหนึ่งที “ยังไม่เรียกพี่ผิงอีก”

หังเหวินจื้อหันหน้ากลับไป สีนหน้าโกรธแค้นเล็กน้อย เจ้าเด็กอันธพาลรีบถลึงตาใส่ “ทำไม จะเอาริ้”

“หี ตัวกระจ้อยแค้นนี้ ทำเป็นโมโห ไม่คิดบ้างริ้ว่าที่นี้ที่ไหน” ชายอีกคนที่นั่งอยู่บนเตียงตรงข้ามหัวเราะเสียงเย็น ฟังจากหน้าเสียงก็ถือคนที่

ยั่วผู้ชายรอยสักคนนั้น หังเหวินจื่อตระหนักได้ว่าตัวเองจะพูดมากไม่ได้ ทำได้เพียงขมก้นความโกรธหันไปเรียกชายเตี้ยล่ำที่นอนอยู่บนเตียงหนึ่งคำ “พี่ผิง”

พี่ผิงทำเสียงที่หนึ่งที่ ถือว่าเป็นการตอบรับ จากนั้นก็ถามว่า “แกชื่ออะไร”

“หังเหวินจื่อ”

“อืม คนสุภาพ ชื่อก็สุภาพ” พี่ผิงเหล่ตามองอีกหนึ่งครั้ง “เป็นคนมีอารยธรรมไซ้ไหม แต่ทำไมไม่มีมารยาทเลยสักนิด เวลาแกไปเป็นแขกบ้านคนอื่นจะไม่คิดทักทายเจ้าของบ้านเขาก่อนเลยรี”

“ครับ พี่ผิง” หังเหวินจื่อกลับยอมรับ แล้วจึงหมุนตัวหันไปมองอีกสามคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม “ฉันเพิ่งมาใหม่ ไม่เข้าใจกฎระเบียบ พี่ใหญ่ทุกคนโปรดอภัยด้วย”

เวลานี้พี่ผิงชี้ไปที่คนทั้งสามแล้วแนะนำทีละคน “นี่คือเฮยจื่อ นี่คืออาซาน นี่คือเสี่ยวซุ่น” ทุกครั้งที่เขาแนะนำคนหนึ่ง หังเหวินจื่อก็จะเรียกตามไปด้วยว่า “พี่เฮยจื่อ” “พี่ซาน” “พี่ซุ่น” เฮยจื่อและอาซานล้วนอายุสามสิบกว่าปีแล้ว เฮยจื่อตัวสูงบึกบึน ส่วนอาซานออกจะผอมบางกว่าเล็กน้อย เรียกสองคนนี้ว่า ‘พี่’ ก็ยังพอทำได้ แต่เจ้าเด็กอันธพาล ‘เสี่ยวซุ่น’ นั้นที่อายุน้อยนัก ตัวเองกลับต้องมาเรียกว่า ‘พี่’ ในใจหังเหวินจื่ออึดอัดเล็กน้อย แต่ในเมื่อมาอยู่ที่แห่งนี้แล้ว ยังจะมีหลักการอะไรให้พูดได้อีก

ชายหนุ่มที่นอนอยู่บนเตียงตรงประตูไม่ได้ลุกขึ้นมา หังเหวินจื่อลังเล ไม่รู้ว่าควรจะต้องเข้าไปทักทายด้วยรีเปล่า พี่ผิงมองความคิดของเขาออก เบะปากพูดว่า “มันกำลังนอนหลับ ไม่ต้องไปสนใจมัน” ส่วนเวลานี้เฮยจื่อก็ทำเสียง “หึ” ขึ้นมาหนึ่งที เหมือนว่ายังคงมีอารมณ์ไม่พอใจคนคนนั้นเท่าไรนัก

“โอ๊ะ ใกล้เคียงถึงเวลากินข้าวแล้วสิ” อยู่ๆ พี่ผิงก็สุดจมูก ลุกขึ้นนั่งบนเตียง

เขาพูดอย่างนี้ คนอื่นๆ ก็ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของอาหารเช่นกัน อารมณ์ของเฮยจื่อพลันเปลี่ยนเป็นดีขึ้นมา ภูมิใจอย่างตื่นเต้น กล่าวว่

“วันนี้ฉันต้องได้เพิ่มข้าวไข่ใหม่”

“วางใจเถอะ มีของแถมแน่นอน” อาซานหัวเราะพูดว่า “เหล่าจางใจดำก็จริง แต่รักษาคำพูดเสมอ ด้วยการแสดงของแกวันนี้ ต้องมีเนื้อให้กินแน่”

เสี่ยวซุนก็เออออตามไปด้วย “ประโยชน์นั้นของพี่เฮยจื่อเด็ดมากจริงๆ จะสักกรงให้หนึ่งอัน! ฮ่าๆ แค่นี้ฉันก็ตกลงละ”

เสี่ยวจื่ออ้ออวดตัวเองอย่างล้าพองใจ “พูดดีก็เรื่องหนึ่ง สิ่งที่สำคัญที่สุดคือตาดี วันนี้นักโทษใหม่ที่มาคนร้ายๆ เยอะเกินไป แต่ฉันแค่มองก็ดูออกว่าเจ้าคนที่สักนั่นๆ เป็นไงละ โดนฉันแย่งรางวัลที่หนึ่งมาซะเลย”

หังเหวินจื่อเริ่มเข้าใจถึงสายสนกลใน ที่แท้คำพูดระรานของพวกนักโทษเก่าๆ ตอนที่มันักโทษหน้าใหม่เข้ามา ก็เพราะมาจากคำสั่งของจางไห่เฟิง ส่วนเป้าหมายนั้นไม่ต้องพูดก็รู้ชัด ก็คือต้องการหาคนที่เอาเรื่องที่สุดในกลุ่มนักโทษหน้าใหม่ จากนั้นก็เชือดไก่ให้ลิงดู เพื่อให้คนอื่น ๆ หวาดกลัว สงสารก็แต่ชายรยสักคนนั้นที่ถึงตอนนี้ก็ยังคงไม่รู้เรื่องรูราว

เห็นว่าคนพวกนี้พูดคุยกันสนุกสนาน หังเหวินจื่อจึงกลับไปบนที่นอนของตัวเองอย่างระมัดระวัง คราวนี้ไม่มีใครทวาดเขาอีกแล้ว เขารีบทำเวลาสวมกางเกงให้เรียบร้อย หลุดพ้นจากสภาวะน่าอึดอัดใจได้เสียที

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงแกรกรากบนหัว ตามมาด้วยภาพเบื้องหน้าพร่ามัว หน้าเตี้ยมียกร่างหนึ่งปรากฏตัวขึ้น ที่แท้ก็คือชายหนุ่มซึ่งอยู่บนเตียงนั้นกระโดดลงมา หังเหวินจื่อรีบลุกขึ้นยืน คิดจะหักท้าวแต่กลับไม่รู้ว่าจะควรจะทำอย่างไรดี

“มาใหม่หรือ” ชายหนุ่มแย้งพูดก่อน คนคนนี้อายุประมาณยี่สิบกว่าปี ส่วนสูงเกินหนึ่งเมตรแปดสิบขึ้นไป จมูกโตงตาโต รูปร่างได้สัดส่วน หน้าผากเด่นชัด ถือเป็นชายหนุ่มรูปงามที่หาได้ยากในคุก

หังเหวินจื่อพยักหน้าแรงๆ ขณะเดียวกันก็รายงานชื่อตัวเองไปด้วย “ฉันชื่อหังเหวินจื่อ”

“ฉันชื่อตู้หึงเฉียง” ชายรูปงามบิตขี้เกียจ เหมือนยังนอนไม่พอ

“อ้อ พี่ตู้...”

“พี่เพื่ออะไรกัน ฉันดูแกขนาดนั้นเลยหรือ” ตู้หึงเฉียงตัดบทอีกฝ่าย

อย่างหยอกเข้า ยื่นมือไปหยิบเอากล่องข้าวออกมาจากหัวเตียง พุดทักว่า “รถเข็นข้าวใกล้จะมาแล้ว พวกพี่ๆ ยังไม่รีบเตรียมตัวอีกหรือ”

“ฉันจะยอมใจแก่จริง ๆ” พี่ผิงแค้นเสียง “หิ” หนึ่งในที่ พุดว่า “กินอึมนอนหลับ นี่แกไม่ได้ติดคุก แต่มารักษาตัวในโรงพยาบาลรีไรง”

“ลัญชาติหมูละลิ” เฮยจื่อพิมพ์่าหนึ่งประโยค น้ำเสียงค่อนข้างไปทางเสียดสี

ตู้หมีงเฉียงสายหัว กลับหัวเราะแล้วพุดว่า “หมูมีอะไรไม่ดีละ มีสักกี่คนที่มีชีวิตสบายกว่าหมู ไข่ไหลละ พี่จื่อ”

หังเหวินจื่ออึ้งไปครู่หนึ่งถึงเข้าใจว่าอีกฝ่ายหยอกเข้าตัวเอง จึงหัวเราะแห้ง ๆ ตามไปด้วยสองที

เฮยจื่อเบะปาก “ดีตรงไหนกัน ก็แค่สัตว์ที่รอวันถูกฆ่า”

ประโยคนั้นแสดงนัยท่าหายออกมาอย่างไม่ต้องสงสัย ห้องซังเล็ก ๆ พลันเงียบกริบ อาซานและเสี่ยวซุ่นต่างก็มองตู้หมีงเฉียงคล้ายรอการโต้ตอบขออีกฝ่าย พี่ผิงกลับตั้งนิ้วตัวเองอย่างไม่มียี่หระ วางท่าให้เห็นว่าไม่อยากยุ่งด้วย

ตู้หมีงเฉียงแค่หัวเราะสนุกสนาน แสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน เขาเดินอาดเข้าไปในห้องน้ำที่อยู่ตรงข้าม ผ่านไปครู่หนึ่ง เสียงบัสสวาะที่ไหลลงน้ำก็ทำลายความเงียบลง ขณะเดียวกันยังมีเสียงถอนหายใจยาวขึ้นมาหนึ่งเสียง “เฮ้อ สบายจัง”

“ไ้อบ้านี้...” เสี่ยวซุ่นทนไม่ไหวแอบหัวเราะ อาซานที่นั่งอยู่ข้างกัน ก็ขมวดคิ้วสายหัว เฮยจื่อรู้สึกว่าจะตัวเองถูกหมิ่นเกียรติ พลันลุกขึ้นยืน ทำท่าจะเอาเรื่อง

พี่ผิงเงยหน้าขึ้น ถลึงตาใส่เฮยจื่อหนึ่งที ฝ่ายหลังพ่นลมหายใจแรง ๆ หนึ่งครั้งก็นั่งลงไปด้วยท่าทางคับแค้น

เห็นได้ชัดว่าตู้หมีงเฉียงและพวกพี่ผิงไม่ถูกกัน เฮยจื่อจงใจหาเรื่อง แต่ไม่รู้ว่าทำไมพี่ผิงถึงกลับเข้าห้ามกลางคัน

ขณะที่ทุกคนกำลังพุดคุยกันอยู่นั้น รถเข็นก็มาหยุดอยู่หน้าประตูห้องซังหมายเลข 424 แล้ว ผู้ที่รับผิดชอบส่งข้าวคืออ้นโกโทษจำคุกตลอด

ชีวิตวัยซราสองคน อีกคนหนึ่งคือผู้คุมที่ตามมากำกับด้วย

ผู้คุมเปิดประตูเหล็กห้องขังออก เสี่ยวซุ่นกระโดดโลดเต้นรีบเบียดหัวหนีจ้อออกไป ในมือของเขามีกล่องข้าวอยู่หลายกล่อง ส่วนพี่ผิง อาซานและเฮยจื่อกลับนั่งนิ่งไม่ขยับ ดูท่าต่อหน้าคนเหล่านี้เสี่ยวซุ่นก็คือ ภารโรงที่มีไว้เรียกใช้เท่านั้น

คนส่งข้าวตักข้าวใส่กล่องที่ละกล่อง จากนั้นก็ตักกับข้าวโปะลงไป อีกหนึ่งกระบวย เสี่ยวซุ่นส่งกล่องข้าวที่ใส่กับข้าวเสร็จแล้วเข้ามาในห้องขัง มือพัลวันไปหมด เมื่อเหลือกล่องข้าวกล่องสุดท้าย เขาก็ตั้งใจเน้นหนึ่งประโยคว่า “ผู้คุม กล่องข้าวอันนี้ของเฮยจื่อ”

ผู้คุมบ่นปากให้กับนักโทษที่ทำหน้าที่ตักข้าว ฝ่ายหลังจึงหยิบกล่องอาหารหนึ่งกล่องยัดใส่มือเสี่ยวซุ่น

“พริกเขียวผัดหมูเส้น” ผู้คุมเหล่ตามองเฮยจื่อที่อยู่ในห้องขัง “หัวหน้าจางให้เป็นรางวัลของแก”

“ขอบคุณผู้คุม! ขอขอบคุณรัฐบาล!” เฮยจื่อตอบรับด้วยความดีใจ เสี่ยวซุ่นจึงประคองกล่องข้าวนั้นมาวางส่งไว้เบื้องหน้าพี่ใหญ่ทั้งหลายด้วยความเบิกบาน

“วู้ว หอมจังเลย!” ตู๋หมิงเฉียงโผล่หน้าออกมาจากในห้องน้ำคล้ายว่าจมูกถูกชกจุงด้วยกลิ่นหอม เขาหนีบกล่องข้าวไว้ตรงรักแร้ มือทั้งสองข้างยังคงอุ่นอยู่ตรงเอวกางเกง

“เนื้อหมู จะไม่หอมได้หรือ” เฮยจื่อยังคงพูดถึงหัวข้อที่เกี่ยวกับ ‘หมู’ ไม่เลิกรา ขณะเดียวกันเขาก็ผลักกล่องอาหารนั้นไปให้พี่ผิงก่อน “พี่ผิง พี่เปิดก่อนเลย”

พี่ผิงไม่เกรงใจ ยกตะเกียบตวัดพวยไปครึ่งกล่องถึงได้โบกมือ “ที่เหลือของพวกแก”

เฮยจื่อ อาซาน และเสี่ยวซุ่นแบ่งเนื้อที่เหลือครึ่งกล่องกันจนเกลี้ยง แน่หนอนว่าต้องแบ่งให้เฮยจื่อมากที่สุด เสี่ยวซุ่นอยู่อันดับสุดท้าย ปริมาณอาหารที่ได้ส่วนแบ่งมานั้นน้อยจนน่าสงสาร

“ใครยังไม่ได้ข้าวอีก เร็วเข้า!” ผู้คุมที่อยู่นอกประตูเอ่ยปากเร่ง

หังเหวินจื้อหลีกทางให้ตู้หึงเฉียง “นายเอาก่อนเถอะ”

ตู้หึงเฉียงหัวเราะแล้วพูดว่า “พวกเราไม่ได้กินเนื้อกับเขาเสียหน่อย มีอะไรให้ต้องเกรงใจกัน” พูดไปพลางส่งกล่องไปรับข้าว แล้วจึงนั่งลงบนเบาะของหังเหวินจื้ออย่างไม่อินั่งขงชอบ หังเหวินจื้อเป็นคนสุดท้ายที่มาหยุดอยู่หน้ารถข้าว รอข้าวของตัวเอง ข้าวนั้นเป็นสีเทา กับข้าวหนึ่งกระบายมีเพียงผักกาดขาวและวุ้นเส้น หาน้อสัตว์แทบจะไม่เจอ

อาหารแบบนี้ย่อมเรียกไม่ได้ว่าอาหารเลิศรส บวกกับที่หังเหวินจื้อมีเรื่องให้คิดมากอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นพอกินไปได้นิดหน่อยก็หมดอารมณ์จะกินต่อ ตู้หึงเฉียงที่อยู่ด้านข้างกลับทำทางแตกต่างกันสิ้นเชิง เขมือบกลืนไม่กั่นาที่ก็กินส่วนของตัวเองหมด เห็นหังเหวินจื้อถือกล่องข้าวทำทางเศร้าซึม เขาจึงยื่นหน้าเข้ามาใกล้แล้วถามว่า “เป็นอะไรไป กินไม่ลงหรือ”

หังเหวินจื้อถอนใจตั้ง “เฮ้อ” หนึ่งที หาเหตุผลให้ตัวเอง “ฉันไม่หิว”

“เพิ่งเข้ามาอยู่ใหม่ก็อย่างนี้แหละ ผ่านไปสักสองวันเดี๋ยวก็ดีเอง” ตู้หึงเฉียงพูดอย่างคนมีประสบการณ์ ขณะเดียวกันเขาก็ยื่นกล่องข้าวของตัวเองออกมาด้วย “กินไม่หมดก็ให้ฉันเถอะ อย่าสิ้นเปลืองเลย”

หังเหวินจื้อคว้าอาหารที่เหลือเกินครึ่งใส่ลงในกล่องข้าวของอีกฝ่าย ตู้หึงเฉียงจึงเริ่มกินสวบๆ คำใหญ่เข้าไปอีกครั้ง ทั้งไม่รังเกียจ และไม่รู้สึกจุกด้วย หลังจากกินข้าวกล่องนี้เสร็จ เขาก็เข้าไปในห้องน้ำล้างหน้าลวกๆ แล้วหมุนตัวป็นกลับไปบนเบาะนอนของตัวเอง

“เฮ้ย ไอ้แวน มานี่!” คนพูดคือเสี่ยวซุน ดูเหมือนว่าทางฝ่ายพวกเขา ก็กินเสร็จแล้วเหมือนกัน

หังเหวินจื้อเดินไปข้างหน้า เสี่ยวซุนขึ้นนิ้วไปที่กล่องข้าวเปล่าด้านหน้าพวกเขา “ไป เอากล่องข้าวพวกนี้ไปล้าง”

มองเห็นท่าทางขี้หน้าของอีกฝ่าย ไม่ว่าจะใครก็คงอดรู้สึกโกรธแค้นไม่ได้ แถมเจ้าเด็กนั้นก็แค่คนที่ดีแต่รังแกคนอ่อนแอกว่า แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม หังเหวินจื้อไม่อยากจะหาเรื่องใส่ตัวในนี้ เขาขมกลืนความไม่พอใจเอาไว้ หยิบเอากล่องข้าวพวกนั้นขึ้นมา แล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำเจียบๆ เสียงหัวเราะพึงพอใจของเสี่ยวซุนดังขึ้นตามหลังเขา “อีๆ มี

ไอ้หมอนี่ ต่อไปนี่ฉันก็สุขสบายได้สักที”

เข้ามาในห้องน้ำกลับเห็นว่ากล่องข้าวของตู้หมีงเฉียงถูกโยนลวก ๆ เอาไว้ในอ่างน้ำ หังเหวินจื้อจึงเอามาล้างพร้อมกันทีเดียว พอเช็ดจนแห้งก็เอาไปวางไว้ให้บนหัวเตียงของอีกฝ่าย แต่อีกฝ่ายกลับไม่รับรู้ในความหวังดีของเขา เพราะตู้หมีงเฉียงที่นอนอยู่บนเตียง ส่งเสียงกรนออกมาทางจมูกเบา ๆ กลับอุตุไปเสียแล้ว

เหมือนคนเกิดปีหมูจริง ๆ หังเหวินจื้ออดพิจารณาอยู่กับตัวเองในใจไม่ได้ จากนั้นเขาก็ส่งกล่องข้าวที่ล้างเรียบร้อยแล้วให้กับพวกพี่ผิงที่ละคนแน่นอนว่าไม่ได้รับคำขอบคุณแม้แต่ครึ่งคำเช่นกัน

สายตาของเสี่ยวซุ่นมองตามหังเหวินจื้ออยู่ตลอดเวลา ใบหน้ามีรอยยิ้มชั่วร้ายประดับ เมื่อมองเห็นว่างานที่เดิมที่เป็นของตัวเองถูกอีกฝ่ายจัดการเสร็จเรียบร้อยหมดแล้ว เสี่ยวซุ่นก็ยื่นหัวไปที่เตียงตรงข้าม ถามด้วยความอยากรู้อยากลองหนึ่งประโยค “พี่ผิง เริ่มสอบความได้แล้วหรือยัง”

พี่ผิงยื่นมือออกมาตบหน้าผากเสี่ยวซุ่นหนึ่งที พูดว่า “จะรีบไปไหน! ฉันต้องรอให้อาหารย่อยก่อนสิ”

เสี่ยวซุ่นนวดคิ้วหน้าผาก ทำท่าหมดสนุก พี่ผิงเรอออกมาแล้วก็กล่าวอีกว่า “ให้หันหน้าเข้าผนังก่อน”

แม้หังเหวินจื้อจะไม่เข้าใจว่าคนพวกนี้พูดอะไรกัน แต่รู้ว่าต้องเกี่ยวข้องกับตัวเอง ขณะที่กำลังครุ่นคิด เฮยจื่อก็หันหน้ามาตวาดใส่เขาหนึ่งประโยค “พูดกับแกอยู่นะโว้ย หันหน้าเข้าผนังไป!”

หังเหวินจื้อกะพริบตาปริบ ๆ ไม่เข้าใจสถานการณ์ เสี่ยวซุ่นรีบกระโดดลงมาผลักเขาอย่างแรงหนึ่งครั้ง “นั่งบื้ออยู่ทำไม ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องรีงวะ ขึ้นเตียงไปนั่งหันหน้าเข้ากำแพง ทบทวนความผิดที่ก่อ รอฟังคำตัดสิน”

หังเหวินจื้อรับคำอย่างว่าง่าย ถอดรองเท้าขึ้นไปนั่งบนเตียง เสี่ยวซุ่นที่อยู่ด้านข้างตำโหมงโงะเงากำกับท่าทางของเขา นั่งขัดสมาธิหน้าแนบกับผนัง และยั่งต้องยี้ดอกร่วมหัวห้อง ตามองตรง

ท่าทางเช่นนี้ช่วงต้นยังไม่เท่าไร แต่พอเวลานานไปหังเหวินจื้อเริ่มทนไม่ไหว ปวดเอวปวดขาไม่ต้องพูดถึง แว่นตายังเริ่มร่วงลงมาเพราะ

เป็ยกเห็ื่อ โถลลงมออยู่ปลายจมูก ขณะทีแอบมองพวกทีผิงกลับพบว่า
พวกเขาไปรวมตัวกันเล่นไฟเป็กเกอร์ คล้ายว่าจะลืมตัวเองไปแล้ว

หังเหวินจื่อโอดครวญอยู่ในใจ แต่ทีไม่กล้าซัดคำล้ง หากทำอะไร
ไม่ถูกใจคนพวกนี้ซึ้นมา ตนต้องถูทรมานมากกว่านี้แน่นอน

การนั้งคร้งนี้้นานสองสามซัวโมง พอถึงประมาณสามหุ่ม ในเขต
ห้องซังมีเสียงกระดิ่งไฟฟาดังซึ้น พวกทีผิงจึงเก็บไฟ ต่างฝายต่างเข้า
ห้องหน้าไปปัสสาวะ ล้างเนื้อล้างตัว หังเหวินจื่อวิเคราะห้จากคำพูดของ
พวกเขา น่าจะเป็นเวลาดับไฟพักผอนแล้ว

รอนคนกลุ่มนี้ซึ้นเตียงนอนหลับไปแล้ว ตัวเองทีน่าจะหลุดพ้นแล้ว
กระมัง หังเหวินจื่อปลอบใจตัวเอง แต่ความเป็นจริงกลับไม่ไ้่ง่ายดาย
อย่างทีเขาคิดเลยแม้แต่นิด

ยี่สิบนาทีต่อมา ไฟในห้องซังดับลง มีเพียงแคแสงจันทรรูรูที
สาดส่องผ่านหน้าต่างเล็ก ๆ ซึ่อยู่สูงสองเมตรกว่า ทำให้ในห้องซังมีแสง
ซมุกซมัว

“พอแล้ว เริ่มสอบสวนได้” กลับได้ยินทีผิงพูดออกมาหนึ่งประโยค
จากนั้นก็เป็เสียงตวาดของเฮยจื่อ “ไอ้แวน เลิกนั้งได้แล้ว มาตงนี่!”

หังเหวินจื่อซบัลงมาจากเตียง เดินกะเผลกมาหยุดอยู่ตรงกลาง
ระหว่างเตียงสองฝั่งของห้อง เพราะว่านั่งนานเกินไป ซาที่อ่นล่างของเขา
จึงซาจนไร้ความรู้สึกไปแล้ว

“คูกเข่า” เสี่ยวซุ่นยี่นนิ้วออกมาซึ่ ราวกับกำลังออกคำล้งหมาแมว
ปฎิกิริยาตอบสนองของหังเหวินจื่อซ็องซ้าเล็กน้อย จึงถูกคนเตะเข่าที
ซ้อพับซาซาจนเขาเซไปหนึ่งก้าว เกือบจะล้มลงไปกองกับพื้น พอหันไป
มองจึงเห็นว่าคนทีเตะเข่าคืออาซาน ซายรูปร่างผอมแห้งคนนั้น คนผู้นี้
มีสีหน้ามีตมะมิน ทำให้คนมองตัวล้นทั้งทีไม่หนาว

หังเหวินจื่อกัดฟันคูกเข่าลงไป ซาทีเพ็งได้ยัดเส้นยัดสายมีความรู้สึก
เจ็บปวดอึกระลอกหนึ่งส่งมา

ทีผิงยัดเตียงหนึ่งเพียงผู้เดียว นั้งกางซาทั้งสองซ้างอย่างสบายอารมณ์
เห็นท่าทางว่าง่ายยอมเป็นที่ระบายของหังเหวินจื่อ เขากลับรู้สึกหมดสนุก

จึงถามออกไปเหมือนไม่ใส่ใจหนึ่งประโยค “ถูกตัดสินก็ปีละ”

“ไม่มีกำหนด” หังเหวินจื้อตอบเสียงแหบ ในน้ำเสียงแฝงไว้ด้วยอารมณ์โศกเศร้าและเจ็บแค้น

“โอ้ ไม่เบาหน้า!” พี่ผิงคึกคักขึ้นมา “ไหนเล่าซิว่ากอดคืออะไรมา” คราวนี้หังเหวินจื้อกลับใช้ความเสียงดังตอบคำถาม

“พูดสิวะ!” เฮยจื้อถลึงตาตวาดใส่หนึ่งที

หังเหวินจื้อถึงได้สำหวั พุดก่อนข้างคลุมเครือ “ฉันไม่ได้ทำผิด”

“เหลวไหล!” เฮยจื้อเตะเข้าที่ก้นของหังเหวินจื้อ “ไม่ได้ทำผิดแล้ว มึงจะเข้ามาอยู่ในนี้ได้หรือ”

หังเหวินจื้อเกร็งตัวรับเท่าที่เตะมา จากนั้นก็หันหน้าไปซึ่งตาสีเฮยจื้อ เฮยจื้อโมโหปรีดขึ้นมาทันที ยื่นมือออกไปชี้จมูกอีกฝ่าย “ไอ้ท่า มึงกล้า แข็งข้อกับกูหรือ”

แววตาหังเหวินจื้ออ่อนลง แต่ปากกลับไม่ยอมแพ้ “ฉันไม่ได้ทำผิด -- ฉันถูกใส่ร้าย”

“ใส่ร้าย?” เฮยจื้อหัวเราะเสียงประหลาด เยกหน้าขึ้นมองเบาะนอนตรงข้าม “พี่ผิง มันบอกว่ามันถูกใส่ร้ายนะ”

พี่ผิงหัวเราะเสียงเย็นหนึ่งที รอยมิดกรีดบนใบหน้าที่ขยับเคลื่อนไหว อยู่ในความมิดมิด “ถ้าอย่างนั้นพวกพี่ก็คงต้องปรึกษากัน ช่วยกลับคำพิพากษาให้แกสักหน่อย...”

หังเหวินจื้อฟังน้ำเสียงของอีกฝ่ายออกว่าไม่ได้มีเจตนาดี จึงก้มหน้าไม่พูดไม่จา ทำท่าทางประมาณว่าไม่อยากเชื่อก็ตามใจ

“พี่ผิง น้องก็ถูกใส่ร้ายเหมือนกัน นายท่านต้องช่วยกระผมด้วยนะขอรับ” เสี่ยวซุ่นตะเบ็งเสียงแหลม เลียนแบบน้ำเสียงนักแสดงจิว เฮยจื้อชุก้าบั้นขึ้นมาแก้มิ่งทำท่าจะฟาดเขา “แกนี่มันกวนโอ๊ยจริง ๆ”

“หยุดเล่นกันได้แล้ว” อาซานเอ่ยเสียงเย็นชา “ฟังพี่ผิงพูด” ในห้องซงสงบลงทันที ดูท่าว่าแม่อาซานจะไม่ค่อยพูด แต่ก็เป็นคนรู้อะไรควรไม่ควร

พี่ผิงดึงนิ้วที่สิ้นและหนาของเขาอีกครั้ง ผ่านไปครู่หนึ่งถึงได้พูด

ขึ้นมาว่า “ในเมื่อมาอยู่ที่นี้แล้วก็ต้องยอมรับชะตากรรม ถูกใส่ร้ายไม่ถูกใส่ร้ายอะไรจะพูดให้ใครฟังไปทำไม แม่เอ๊ย เข้ามาอยู่ในห้องขังแล้วเลือกพูดว่าถูกใส่ร้าย ตอนแรกมัวไปมุดหัวทำอะไรอยู่ กล้าทำผิดแต่ไม่กล้ายอมรับผิดอะไร จะถามแกอีกครึ่ง ทำอะไรมาถึงได้ติดคุก”

พี่ผิงพูดมาถึงตรงนี้จะแกลังทำเป็นไปต่อไปไม่ได้แล้ว หังเหวินจื้อจึงทำได้เพียงพยายามพูดให้อีกฝ่ายเชื่ออีกครั้ง “ฉันถูกใส่ร้ายจริง ๆ นะ... ฉันถูกผู้หญิงคนหนึ่งทำร้าย”

“ไอ้เวรเอ๊ย!” พี่ผิงหน้าเปลี่ยนสีทันควัน “ถูกผู้หญิงทำร้าย มึงก่อคดีดอกไม้มาใช้ไหม”

คดีดอกไม้ก็คือคดีข่มขืน เป็นการกระทำผิดที่คนในคุกรังเกียจมากที่สุด พอเฮยจื้อได้ยินพี่ผิงพูดประโยคนี้ก็ลุกขึ้นกระที่บจนหังเหวินจื้อกองลงไปกับพื้นทันที “กูก็ว่าทำไมถึงอีก ๆ อีก ๆ ไม่ยอมพูด ที่แท้ก็คดีดอกไม้นี่เอง!”

“ไม่... ไม่ใช่...” หังเหวินจื้อรีบลนลานอธิบาย

“ยังจะบอกว่าไม่ใช่อีก เห็นมึงเหยาเหยาขนาดนี้ กูก็ได้ตั้งนานแล้ว” เสี่ยวซุ่นวางท่าเป็นผู้รู้ขึ้นมาทันที กลอกตาอยู่สองรอบก็วิเคราะห์ขึ้นมาอีกว่า “แกมยังตัดสินใจให้จำคุกไม่มีกำหนด แสดงว่ามึงต้องข่มขืนเด็กแน่นอน!”

“แม่เอ๊ย มึงมันไม่ใช่คน!” เฮยจื้อยิ่งพูดก็ยิ่งโมโห เท้ากระที่บลงไปบนร่างของหังเหวินจื้อไม่หยุด ฝ่ายหลังกลิ้งหลบพลางพูดโต้ตอบเช่นเดิม “ไม่...ฉันพูดจริงนะ ฉันถูกใส่ร้าย...” แต่เสี่ยวซุ่นและอาซันก็เข้ามาช่วยกันล้อมอย่างรวดเร็ว เขากลิ้งหลบไปทางไหน เท้าเหม็น ๆ หลายนคูก็จะตามไปเตะทางนั้น โดนเหยียบขยี้เสียจนแม้แต่คำพูดก็ยังเค้นไม่ออก

ด้วยสัญชาตญาณการปกป้องตัวเอง หังเหวินจื้อองตัว แขนทั้งสองข้างบังสะเปะสะปะอยู่ตรงช่วงหน้าอก ขณะที่โอบกอดตัวเองก็บังเอิญไปจับเท้าข้างหนึ่งเข้า และตอนนั้นศีรษะด้านหลังของเขาก็ถูกฟาดเข้าแรง ๆ อีกหนึ่งที เขาเจ็บจนทนไม่ไหว กลิ้งตัวไปอีกด้าน จึงจุดเอาเจ้าของเท้าที่เขา กอดไว้ลงมาด้วย

“กล้าตอบโต้เถอะ” คนที่ถูกกอดเข้าเอาไว้ก็คือเสี่ยวซุ่น เขากระหืด-กระหอบพยายามกระชากขาออก แต่กลับถูกกอดขาทั้งสองข้างเอาไว้อย่างรวดเร็ว จนล้มเจ้าเข้าลงไปกับพื้น

“มึงเป็นบ้าไปแล้วหรือ!” พี่ผิงด่ากราดเสียงเหี้ยม เดินเข้าไปกระทืบลงบนสีข้างของหังเหวินจื้อ ฝ่ายหลังตัวอเป็นกึ่งทันที แขนทั้งสองข้างสอดไว้ได้รักรักรั้ แนนั่งขยับไม่ไหวอีกต่อไป

เสี่ยวซุ่นลุกขึ้นมา เตะลงไปอีกหลายครั้งคล้ายต้องการระบายอารมณ์ หังเหวินจื้อทำได้แค่ร้องอึกอ๊ก ไม่มีแม้แต่ริ้วแรงจะตอบโต้

“ไม่คิดว่าไอ้หมอนี้มันจะร้ายเหมือนกัน” เฮยจื่อเองก็ลุกขึ้นตะซ้าลงไปอีกสองที จากนั้นก็ถาม “พี่ผิง ตอนนี้อะไรยังไงต่อดี”

พี่ผิงเอนตัวพิงผนังเตียง ไม่รู้จะไปหยิบเอาหูห่มวงหนึ่งออกมาจากไหน เขาเหล่ตามองหังเหวินจื้อที่อยู่บนพื้น พ่นควันออกมาแล้วกล่าวว่า “ในเมื่อเป็นคดีดอกไม้ ถ้าอย่างนั้นก็ล้างให้มันหน่อยแล้วกัน”

เฮยจื่อขานรับ “ได้เลย!” อาซานและเสี่ยวซุ่นก็เข้าใจดี ทั้งสามคนยกตัวหังเหวินจื้อขึ้น เดินไปทางห้องน้ำ

หลังจากหังเหวินจื้อโดนพี่ผิงเตะเข้าไปที่ชายโครงหนึ่งครั้ง ครัวใหญ่อาการเจ็บปวดถึงได้ค่อยๆ คลายตัวลง พยายามฝืนลืมตาขึ้นมาดู เห็นแค่เพียงว่าตัวเองถูกเอามาโยนไว้บนพื้นห้องน้ำเย็นเฉียบ เฮยจื่อและอาซานกอดร่างของเขาเอาไว้ ส่วนเสี่ยวซุ่นกลับยื่นมือเข้ามาปลดกางเกงของเขาออก

“พวกแกจะทำอะไร” ความโกรธและความอับยศพุ่งเข้าโจมตีหัวใจของหังเหวินจื้อ เขาสะบัดตัววาดตาม แต่เขาค้นแต่ยิ้มหรือจะต่อต้านชายโหดทั้งสามคนได้ การดีนรนทุกอย่างล้วนเปลืองแรงเปล่า เสี่ยวซุ่นกระชากกางเกงนอกและกางเกงในของเขาออกมาพร้อมกันทีเดียว

หังเหวินจื้อรู้สึกแค่เพียงท่อนล่างเย็นวาบ รู้ว่าจุดที่เป็นความลับที่สุดของตัวเองได้ถูกเปิดเผยออกมาต่อหน้าทุกคนแล้ว แม้ว่าจะเป็นผู้ชายเหมือนกัน แต่ความอับยศอดสู่อ่างใหญ่หลวงเช่นนี้ก็ยากที่จะทำใจยอมรับได้ เขาไม่สนใจอะไรอีกแล้ว เริ่มตะเบ็งเสียงด่ากราด “ไอ้พวกกระยา! สารเลย!”

ที่ฝั่งที่อยู่นอกห้องน้ำฆมวดคือ “เบาเสียงหน่อย อย่าให้ผู้คุมได้ยิน”
อาซานเอื้อมมือไปดึงผ้าขนหนูเหม็น ๆ ก้อนหนึ่งยัดเข้าไปในปาก
หังเหวินจื้อ เสียงต่ำของฝ่ายหลังกลายเป็นเสียง “อ้อๆ” ที่ตั้งอยู่ในลำคอ

“ใครใช้ให้มึงแข็งข้อ! วันนี้พวกพี่ๆ จะช่วยมึงล้างให้สะอาดเอง มึง
จะได้กลับตัวกลับใจเป็นคนใหม่” เสี่ยวซุ่นพุดไปพลางหยิบผงซักฟอกที่
วางไว้ข้างอ่างน้ำมาหนึ่งกำมือ ถูสะเปะสะปะไปทั่วหว่างขาของหังเหวินจื้อ
หังเหวินจื้อสัมผัสได้ถึงความแสบร้อนที่ส่งมาจากอวัยวะสืบพันธุ์ ทั้งโกรธ
ทั้งตกใจ ขาทั้งสองข้างจึงเตะถีบไปทั่วราวเครื่องกั้นหลม เสี่ยวซุ่นไม่ทัน
ระวังจึงถูกถีบกระเด็น

เฮยจื่อฮุยปากให้อาซาน “แกไปช่วยจับขามันไว้” ส่วนตัวเองเอามือ
ทั้งสองข้างสอดเข้าตรงรักแร้ของหังเหวินจื้อ ล็อกแขนทั้งสองข้างของ
อีกฝ่ายให้ไพล่หลัง คบคุมท่อนบนของเขา อาซานจึงดึงมือออกมา
ถือโอกาสที่หังเหวินจื้อหยุดพัก รีบรวบขาทั้งสองข้างของเขา กดเอาไว้บนพื้น
อย่างแน่นหนา

เสี่ยวซุ่นไม่มีอะไรให้ต้องกังวลอีก เขาวิ่งไปข้างอ่างน้ำ หาอะไร
บางอย่างจากในกองแก้วที่ใช้บ้วนปาก

“ใช้ของจีน เพิ่งเปลี่ยนอันใหม่ แข็ง!” เฮยจื่อกล่าวด้วยรอยยิ้ม
ชั่วร้าย

เสี่ยวซุ่นพุดว่า “ได้” ติด ๆ กัน รอจนเขาหมุนตัวกลับมา ในมือก็มี
แปรงสีฟันเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งด้าม หังเหวินจื้อพอเอาได้ถึงอะไรบางอย่าง
เขาเบิกตากว้างด้วยความหวาดกลัวถึงขีดสุด ปากเปล่งเสียงร้องอึกอ๊ก
ด้วยความเจ็บปวด

เสี่ยวซุ่นยกแปรงสีฟันขึ้นมาแล้วนั่งยองลงไป “แม่งเอ๊ย ให้นายน้อย
อย่างกูปรนนิบัติเนื้อเน่า ๆ สองชิ้นนี้ของมึงหน่อยเหอะวะ” ขณะที่พุดเขาก็
ใช้มือซ้ายวักน้ำขึ้นมาหนึ่งกำมือแล้วถูขี้กับผงซักฟอกที่อยู่ตรงเป้าของ
หังเหวินจื้อ จากนั้นก็ยื่นมือขวาที่ถือแปรงสีฟันออกไป ชัด ๆ ฤ ๆ มั่วซั่ว
ไปทั่ว

ความรู้สึกปวดแสบปวดร้อนถึงกระดูกระลอกหนึ่งส่งตรงเข้าสู่หัวใจ

ตามมาด้วยความอัปยศอดสู่มากพอจะทำให้จิตใจแหลกสลายได้ หังเหวินจื้อกัดผ้าสกปรกที่อยู่ในปากแน่น น้ำตาสองสายไหลทะลักทลายออกมาจากดวงตา

การทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจเช่นนี้ทำให้หังเหวินจื้อลืมนเวลาไปได้อย่างสมบูรณ์แบบ เขาารู้สึกว่าตัวเองต้องเผชิญกับช่วงเวลาที่ยาวนานนับกับนับกัลป์ จนกระทั่งเสียงหนึ่งเอะอะขึ้นมาตรงหน้าประตูห้องหน้า “พวกแกทำอะไรไร้สาระกันอยู่เนี่ย”

เสียงซุนหยุดมือหันไปมองข้างหน้า ผู้พูดก็คือตู้หึงเจียง เขาลืมตาขึ้นอย่างสะลึมสะลือ เหมือนว่าถูกปลุกให้ตื่นเพราะเสียงดังรบกวน

“เกี่ยวอะไรกับแกด้วย ไส้หัวไป!” เขยจื้อกัดเสียงต่ำ หน้าเสียงโหดเหี้ยมผิดปกติ

ตู้หึงเจียงกลับเถียงอย่างไม่ยอมแพ้ง่ายๆ “จะไม่เกี่ยวกับฉันได้ยังไง พรุ่งนี้ยังต้องรีบตื่นไปทำงานตอนเช้านะ พวกแกจะไม่ให้ฉันได้นอนหลับดี ๆ เลยหรือไง”

“ไอ้ท่านี่ มึงตั้งใจใช่ไหม” เขยจื้อเกลียดชังหน้าอีกฝ่ายตั้งนานแล้วเวลานี้จึงอดกลั้นไม่ไหวอีกต่อไป กระโดดหนึ่งก้าวถลาออกมาอยู่หน้าอีกฝ่ายยื่นมือออกไปผลักอย่างหยาบคายหนึ่งครั้ง

ตู้หึงเจียงถูกผลักจนเซ เขาต้องคว้าผนังเอาไว้ถึงจะฟื้นยืนได้มั่นคง ขณะเดียวกันก็ตะโกนเอะอะขึ้นมา “เอ๊ะ แกมาผลักคนอื่นตามใจชอบแบบนี้ได้ไง”

เขยจื้อยังจะพุ่งเข้าไปใส่อีก แต่กลับได้ยินเสียงคนพูดมาจากในห้อง “พอสมควรแล้ว นอนกันเถอะ”

ผู้พูดก็คือพีผิง เขยจื้อจึงไม่กล้าลงไม้ลงมืออีก และเวลานี้เองในห้องน้ำพลันเกิดความวุ่นวายขึ้นมา เขยจื้อไม่ทันหันหันกลับไปมองก็ถูกคนคนหนึ่งกระแทกจนเซ เมื่อมองเห็นชัดเจนจึงรู้ว่าที่แท้ก็คือหังเหวินจื้อที่ตื่นนอนจนหลุดพ้นจากการควบคุม กำลังถลาออกไปยังประตูห้องซึ่งแบบไม่คิดชีวิต

“รีบจับมันเอาไว้!” พีผิงกระโดดลงมาจากเตียง เขยจื้อเหมือนคน

เพิ่งถูกปลุกขึ้นจากฝัน คิดจะห้ามแต่ช้าเกินไป หังเหวินจื้อฉลาเข้าไปหยุดอยู่หลังประตูนานแล้ว ผ้าสกปรกที่อยู่ในปากก็ถูกกระชากออก มือเขาจับราวเหล็กสองท่อนเอาไว้ พยายามยื่นศีรษะออกไปข้างนอก ขณะเดียวกันก็ตะเบ็งเสียงตะโกนขึ้นมา “ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!”

เสียงคร่ำโถกที่เจือเสียงร้องไห้ในยามค่ำคืนฟังคล้ายเสียงโหยหวนของผีร้าย นักโทษในเขตควบคุมที่เพิ่งจะล้มตัวลงนอนจึงเกิดความวุ่นวายตามมา มีทั้งคนบ่น มีทั้งคนด่าสาปแช่ง มีทั้งคนที่ตะโกนโหวกเหวกตามไปด้วย อลหม่านกันไปหมด

“ไอ้เวรนี้ กลับมา!” เฮยจื้อริบเข้าไปใช้แขนล็อกคอหังเหวินจื้อออกแรงดึงเขากลับเข้ามา เส้นเสียงของหังเหวินจื้อถูกกดทับ เสียงตะโกนจึงหายไปกลางคัน แต่มือทั้งคู่ของเขาดูเหมือนว่าจะคว้าจับลูกกรงประตูอย่างแน่นหนา ยากที่จะดึงออกได้

เวลานี้เสี่ยวซุ่นและอาชานก็ถลาออกมานอกห้องน้ำ พอเห็นสถานการณ์เช่นนี้อาชานจึงกล่าวเสียงต่ำ “อย่ามัวไปเบลอแรงกับมัน รีบขึ้นเตียง!” เสี่ยวซุ่นไม่มัวชักช้า วิ่งปรืดตรงเข้าไปในห้องทันที เบาะนอนของเขาอยู่ด้านบนของพีผิง ตอนที่ปีนขึ้นไปข้างบนจึงถูกพีผิงเตะแรงๆ หนึ่งครั้ง

“เรื่องวุ่นนี้เร็ววันนะ ทำเอ๊ย พวกมึงตั้งสามคนเลือกเอาไอ้หน้าอ่อนคนเดียวไม่อยู่!” พีผิงด่าอย่างโกรธแค้น ทำหน้าที่ของเขาเตะไปโดนเป้าของเสี่ยวซุ่นพอดี ฝ่ายหลังเจ็บจนแสบปาก แต่ไม่กล้าเถียงอะไรกลับไปทำได้เพียงกลิ้งขึ้นไปอยู่บนเตียงด้วยหน้านิ้วคิ้วขมวด

เฮยจื้อรู้ว่าไม่สามารถลากหังเหวินจื้อออกมาได้ในระยะเวลาสั้นๆ นี้ จึงยอมแพ้ ปล่อยมือออกแล้ววิ่งกลับไปยังเบาะนอนของตัวเอง เขากับอาชานนอนเตียงคู่หลังเดียวกัน อาชานอยู่ด้านบน ส่วนเฮยจื้อยึดครองเตียงล่างที่สบายกว่าหน่อย

หังเหวินจื้อหลุดพ้นจากพันธนาการจึงยิ่งตะโกนเสียงดังอย่างไม่คิดชีวิต ตู๋หมิงเฉียงที่อยู่ไม่ไกลสายหน้ายืมเงื่อนปีนกลับขึ้นไปบนเตียงของตัวเองเช่นกัน แพบจะวินาทีเดียวกันกับที่เขาขึ้นเตียง แสงนีออนในเขตคุมขังก็พลันสว่างขึ้นหมด ส่งให้ทั้งข้างนอกและข้างในสว่างจ้าราวกับเป็น

เวลากลางวัน พวกที่ฝังพำนักลุกขึ้นมา นั่งบนเตียง มองไปยังกล้องวงจรปิด บนประตูเหล็กด้วยสีหน้าหงุดหงิดไม่รู้เรื่อง

แสงไฟทำให้อารมณ์ตึงเครียดของห้องเวินจื่อบรรเทาลง เขาหยุดร้องตะโกน จากนั้นก็ตระหนักได้ว่าตัวเองยังเปลือยกายท่อนล่างอยู่ จึงรีบก้มตัวลงดึงกางเกงขึ้นมา

“ห้องซัง 424 เกิดอะไรขึ้น!” เสียงตวาดเข้มงวดดังขึ้นมาในห้องซังอย่างรวดเร็ว ห้องเวินจื่อเงยหน้าด้วยความงงัน หายอยู่นานถึงมองเห็นว่าตรงจุดใกล้กับหน้าต่างระบายอากาศมีลำโพงตัวหนึ่งติดตั้งอยู่ ซึ่งเสียงของผู้คุมก็ดังมาจากในนั้น

ตำแหน่งของลำโพงนั้นอยู่ใกล้เบาะของเสี้ยวซุนมากที่สุด เสี้ยวซุนในเวลานี้ยื่นหน้าเข้าไปใกล้อย่างคนเฉลียวฉลาด พูดยี่ไมโครโฟนที่อยู่ด้านข้างลำโพงว่า “เรียนท่านผู้คุม นักโทษใหม่คนนี้ไม่ยอมรับคำตัดสินของรัฐบาล คิดต่อต้านการเปลี่ยนแปลงตัวเอง เขาบอกว่าตัวเองถูกใส่ร้ายตะโกนขอความช่วยเหลือครับ!”

“ไม่...ไม่ใช่!” ห้องเวินจื่อพิมพ์โต้แย้งให้ตัวเอง แต่เสียงของเขากลับ และทั้งอยู่ห่างไกลจากไมโครโฟน อีกฝ่ายจึงไม่แม้แต่จะได้ยิน

ผู้คุมไม่ได้พูดอะไรอีก และเหมือนว่าลำโพงก็ถูกปิดไปแล้วเช่นกัน แต่ไฟยังคงส่องสว่างอยู่ นี่ทำให้พวกนักโทษคนอื่นๆ ในเขตคุมขังเริ่มบ่นด่ากันขึ้นมาอีก

ห้องเวินจื่อยืนบื้ออยู่ตรงประตู จะตะโกนต่อไปก็ไร้ที่ จะอธิบายก็ไม่ได้ เขาเสียดรมฝีปากทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าตัวเองจะยังทำอะไรได้อีกบ้าง

“เจียบ!” เสียงตะคอกดังขึ้นอีกครั้ง แต่ผู้คุมกลับปรากฏตัวออกมาในเขตควบคุม และตามมาด้วยเสียงกระบองไฟฟ้าตีเข้ากับประตูเหล็กดัง “แก๊งๆๆ” เสียงนี้เต็มไปด้วยพลังสยบความวุ่นวาย พวกนักโทษที่อยู่ในห้องซังพากันเจียบเสียงลงทันที

“ฮิ มาแล้ว!” เสี้ยวซุนยิ้มชั่วร้ายให้ห้องเวินจื่อ ส่วนเฮยจื่อก็เหล่ตามองตู้หมิงเฉียงที่อยู่เตียงบนฝั่งตรงข้าม “ส่วนแก ฉันขอเตือนไว้เลย ห้ามพูดอะไรชั่วเด็ดขาด!”

ตู้หมีงเหมียงแสรังทำหุทวนลมไม่ตอบรับคำของอีกฝ่าย

เสียงผีเท้าใกล้เข้ามามากขึ้นเรื่อยๆ ฟังแล้วทั้งรีบร้อนและงุนงง ครู่หนึ่งผู้คุมที่อยู่เวรก็มาปรากฏตัวนอกประตูเหล็กห้องขัง 424 ด้านหลังของเขายังมีตำราประจำคุกตัวสูงใหญ่ตามมาอีกสองคน

ตอนที่นักโทษใหม่เข้ามาเมื่อตอนบ่าย ผู้คุมคนนี้ได้อยู่ด้วย ดังนั้นพอเขาเห็นใบหน้าไม่คุ้นตาของหังเหวินจื้อจึงถามก่อนหนึ่งประโยค “แกมาใหม่ใช่ไหม?”

หังเหวินจื้อพยักหน้าติดๆ กันราวกับเจอผู้ช่วยชีวิต

ผู้คุมใบหน้าเคร่งขรึม ถามอีกประโยค “เมื่อก็แกเป็นคนตะโกนขอให้ช่วย?”

“ครับ!” หังเหวินจื้อซึ้นเข้าไปในห้อง “พวกเขา...พวกเขาเร่งแกผม!”

พวกเฮยจื้อ เลี้ยวซุนรีบโต้กลับอย่างใสอารมณ์ทันที

“เอ๊ะ พุดเหลวไหลอะไรของแกหา?”

“ใครไปเร่งแกวะ?”

.....

“พวกแกหุบปาก” ผู้คุมซึ่งตากวาดมองในห้องขังหนึ่งรอบ ยับยั้งสถานการณ์งุนงง จากนั้นเขาก็หากุญแจสำคัญในการแก้ปัญหาเจออย่างรวดเร็ว ใช้กระบอกไฟฟ้าชี้ไปยังตู้หมีงเหมียงที่วางตัวเฉย กล่าวว่า “ไหนแกลองบอกซิว่าเรื่องมันเป็นยังไง?”

หังเหวินจื้อมองตู้หมีงเหมียงอย่างรอคอย คาดหวังว่าอีกฝ่ายจะช่วยพุดให้ตัวเองสักสองสามคำ แต่ตู้หมีงเหมียงกลับหน้ายบ่ง ทำท่าทางจ้วงเจียรราวกับเพิ่งตื่นขึ้นมา “ผมจะไปรู้ได้ไงว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ผมกลับไปตั้งนานแล้ว”

หังเหวินจื้อคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะตอบแบบนี้จึงรีบร้องขึ้นมาทันที “ตอนแรกนายกลับไปแล้ว แต่เห็นๆ อยู่ว่านายรู้เห็นเรื่องที่เกิดขึ้นตอนหลังทั้งหมด!”

“พอได้แล้ว!” ผู้คุมรู้สึกว่าการอธิบายจากฝ่ายเดียวกันนั้นไร้ซึ่งความหมาย เขาตัดบทคำพุดของหังเหวินจื้อ ถามกลับว่า “พวกมันกลั่นแกล้งแกยังไง?”

ขณะเดียวกันสายตาของเขาก็กวาดมองร่างกายของอีกฝ่ายอย่างละเอียด แต่กลับหาร่องรอยโดนทุบตีไม่เจอ

“พวกเขา...พวกเขา...” หังเหวินจื้อหน้าแดงกำ สิ่งที่เขาต้องเผชิญ ก่อนหน้านั้นน่าอับอายเกินไป เขาก็อ้อๆ อักๆ พูดไม่ออกไปชั่วขณะ

ผู้คุมขมวดคิ้ว นัยน์ตาค่อยๆ ฉายแววสงสัย

พี่ผิงเห็นว่าได้เวลาสมควรจึงพูดขึ้นมาว่า “เรียนท่านผู้คุม นักโทษใหม่คนนั้นบอกว่าไม่ยอมรับคำตัดสินของรัฐบาล เขาแต่พูดว่าตัวเองถูกใส่ร้าย ดับไฟแล้วก็ยังไม่ยอมนอน เฮยจื้อแค่ข่มขู่เขาสองคำเท่านั้น แต่ไม่ได้ลงมือ ทุบตีเขาแน่นอน”

เฮยจื้อรีบยืนขึ้นพูดเสริม “เรียนท่านผู้คุม ผมทำไม่ถูกที่ไปตำเขา ผมยอมรับผิด...แต่ไอ้หมอนี้ดึกตื่นแล้วยังเอาแต่ตะโกนว่าถูกใส่ร้าย ไม่เพียง แต่โจมตีรัฐบาล แถมยังรบกวนเวลาพักผ่อนของคนอื่นอีก ผมทนมองต่อไป ไม่ไหวจริง ๆ...”

“อ้อ” สายตาของผู้คุมจ้องเขม็งมาที่ร่างของหังเหวินจื้ออย่างเย็นชา “เรารู้สึกว่าตัวเองถูกใส่ร้าย?”

หังเหวินจื้อกัดริมฝีปาก คำถามข้อนี้ดูเหมือนว่าจะเกี่ยวข้องกับ บรรทัดฐานของความเป็นคนของเขา ดังนั้นไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามเขาย่อม ไม่สามารถปล่อยผ่านไป

“ใช่...ผมถูกใส่ร้าย ผมถูกทำร้าย!” เขาตอบด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง แต่กลับเด็ดเดี่ยวเกินจะเปรียบ

ผู้คุมหัวเราะ “หึ” ขึ้นมา “ถ้าอย่างนั้นรัฐบาลก็เป็นคนผิด กฎหมาย เป็นฝ่ายผิดนะสิ” พูดไปพลางหยิบกุญแจออกมาไขประตูเหล็ก ก้าวมา หยุดอยู่ตรงหน้าหังเหวินจื้อ

หังเหวินจื้อรู้สึกทำไม่ได้ กำลังคิดจะอธิบาย “ไม่ใช่ความผิดของ รัฐบาล ผู้หญิงคนนั้นต่างหากที่...” เขาพูดได้แค่ครั้งเดียว ทันใดนั้น ร่างกายก็ชาเยือก ชักดิ้นซังกออย่างไม่อาจควบคุมได้

กระบอกไฟฟ้าของผู้คุมสอดอยู่ตรงช่วงเอวของหังเหวินจื้อพอดี กระแสไฟฟ้ารุนแรงพุ่งเข้าสู่ใจจนเขาลงไปกองกับพื้นในพริบตา